

ÉRTEKEZÉSEK
A TÁRSADALMI TUDOMÁNYOK KÖRÉBŐL.
KIADJA A MAGYAR TUD. AKADEÉMIA.
A II. OSZTÁLY KEKDE LÉTÉBŐL

SZERKESZTI

PAUER IMRE

OSZTÁLYTITKAR.

XI. KÖTET. 12. SZÁM.

ÁLLAMI
ÖNKORMÁNYZAT.
SZÉKFOGLALÓ ÉRTEKEZÉS.
KUNCZ IGNÁCZ
LEV. TAGTÓL.

(Olvastatott a Magyar Tud. Akadémia II. osztályának 1896. nov. 9-iki ülésén.)

BUDAPEST.

1896.

Budapest. Az Athenaeum r. társulat könyvnyomdája.

BEVEZETÉS.

Egy lángeszű francia, *Montesquieu*, az angol alkotmányt állítá Európa népei elé, kényszerítve ezeket, hogy a szolgaságot összehasonlítsák a szabadsággal.

Egy másik lángeszű francia, kinek művét némelyek *Montesquieu*-é mellett említik, *Tocqueville*, az észak-amerikai egyesült államok önkormányzati intézményeire irányozta a művelt világ figyelmét.

B. Eötvös Józsefnek a XIX. század uralkodó eszméinek állami befolyásáról írt halhatatlan művében találkozunk az önkormányzattal mint társadalmi joggal, de egyszersmind az önkormányzat állami jelentőségének nagyszabású kifejtésével.

Dr. *Lieber Ferencz*, new-yorki tanár, pedig az intézmények jellemképző és szabadságra nevelő ereje szempontjából tünteti föl az önkormányzatot.

Gneist és *Stein* német tudósoké az érdem, hogy az önkormányzatot beillesztették az államjog rendszerébe, *Hermann Roesler* pedig a culturélet társadalmi szabadságának terén egy új tudomány (das sociale Verwaltungsrecht) álláspontjából tesz kísérletet az önkormányzatnak szintén rendszeres fölépítése végett.

Ezen a világirodalmi alapon hosszú sora az íróknak foglalkozott az önkormányzattal részint publicistikailag, részint rendszeres elméletben. De sem a kérdés kimerítve nincs, sem annak gyakorlati fontossága nem csökkent, sőt növekedett korunk fenyegető bürokratizmusa miatt, mely ügyesen felhasználja ugyan a népelet erőit, de nem képes eszközölni új erők fejlődését; a pillanatnyi siker önző politikáját követi; a

gyümölcsöt úgy szedi le, hogy kivágja a fát. A burokratizmus szempontjából a népélet nem egyéb, mint a raktárban főlhalmozott és fogyasztásra szánt áru. Ennek a veszélyes betegségnek legfőbb ellenszere az állami önkormányzat.

Az állami önkormányzat rendszeres kifejtése csak az államra vonatkozó elméletekkel kapcsolatban lehetséges. Látható ez az összefüggés abból is, hogy a német birodalom mai közjogi alakja és ennek államtani kategóriákra való visszavezetése *Labandnál* és követőinél az önkormányzatnak egészen új, bár szerencsésnek éppen nem mondható fogalmára adott alkalmat. A most idézett példa tehát egyszersmind arra tanít bennünket, hogy az általános tanokat, melyekre az önkormányzatot akarjuk építeni, nem szabad pozitív alakulásoktól kölcsön kérnünk, mert az utóbbiak csak igen ritkán fejeznek ki valamely elméletet a maga elvi tisztaságában.

Általában a tiszta *államuralmi* fölfogást követvén, az állami önkormányzatra is ezt alkalmazom. A középkori *patrimonialis* elvnek magánjogi bilincseit még ma is számos ponton viseli a közjog. E dolgozatnak egyik főfeladata lesz tehát az állami önkormányzatot fogalmában, szervezetében és hatáskörében minden magánjogi elemtől mentesen föltüntetni.

Az ellentétből legjobban megvilágíthatjuk irányunkat. Az újabb irodalom köréből *dr. Edmund Bernatzik* műve szolgálhat ily tanulságos ellentét gyanánt. A nevezett államtudós az alkotmányos királyságot a köztársasági elnöknek, mint állami orgánumnak, közjogi viszonyából és a királynak saját jogából (»ein eigenes Recht auf seine Organstellung«) állítja össze.¹⁾ Művében egy kissé *Haller* szelleme kísért, mert az említett »saját jog« nem egyéb, mint a középkor patrimonialis joga.

Igaz, hogy ez a sírjából föltámasztott kísértet, a mely a középkorban országok és világbirodalmak fölött magánjogilag rendelkezett élők közt és halál esetére, *Bernatzik* művében rendkívül szerény s lehetőleg kerülve minden összeütközést a modern állammal, utoljára megelégszik a hatalomnak parányi adagárai, sőt a nudum jus-szal.²⁾ De a rossz elvet, még ha

¹⁾ Republik und Monarchie. 1892. 29. lap.

²⁾ U. o. 47. és köv. 1.

alamizsnáért nyújtja is kezét, vissza kell utasítani; mert semmi sem könnyebb, mint *Bernatzik* szellemében az összes államalkatokat a patrimonialis elvre visszavezetni péld. ilyen formán: Absolut királyságban az állam egy embernek patrimonialis tulajdona; respublikában a polgárok összeségének szintén patrimonialis tulajdona; alkotmányos monarchiában pedig egy ember és a polgárok összesége osztozik igen különböző arányban az államon, mint ismét patrimonialis tárgyon.

Íme ez lenne a »saját jognak« következetes alkalmazása! A *Bernatzik* szellemes művében található magánjogi irányt tehát nem tesszük az állami önkormányzat rendszeres fölépítésének alapjává. Ha ennek számára alapot a történetben keresünk, azt inkább megtaláljuk az antik világban, de a fogalmak bölcsészeti szabatoságát az utóbbinak sem áldozzuk föl.

Igaz, hogy a modern állam szakadatlan fejlődési folytonosságban van a középkorival, de eszmeileg sokkal közelebb áll a classicus államhoz. Mely tényezők okozták ezt, annak kifejtése nagyon messze vezetne. A renaissance azok közt minden esetre első rangú szerepet játszott. *Bernatzik*, az antik fölfogás háttérbe szorításával, a modern államba a középkori germán fölfogást akarja vinni, vagyis a köz- és magánjognak egy logikailag lehetetlen vegyülékét.

A középkorban, a *múltban*, ennek a jogászai képtelenségnek, általán a germán világnézetnek nagy missioja volt, mert a történet logikája más. A germánság középkori szerepét *Fustel de Coulanges* bámulatos munkája sem rontja le, csak egyoldalú értelmezéstől és túlzásoktól óvja meg. De a nemzetek nincsenek a germán népjog sziklájához kötözve.

Egyébiránt *Bernatziknak* köz- és magánjogból összeállított királysága nem is új gondolat. Megtaláljuk azt *Hugo Grotiusnál* az *ususfructus* analógiájával magyarázva: »Ut enim res est ager, ita et iter, actus, via. Sed haec alii habent jure pleno proprietatis, alii jure usufructuario, alii jure temporario. Ita summum imperium dictator Romanus habebat jure temporario; reges denique tani qui primi eliguntur, quam qui electis legitimo ordine succedunt, *jure usufructuario*; at quidam reges pleno jure proprietatis, ut qui justo bello imperium quaesive-

runt, aut in quirum ditionem populus aliquis, majoris mali vitandi causa, ita se dedidit, ut nihil exciperetur. (De jure belli ac pacis, lib. I., capui III., XI.)

Ez az elmélet azonban már *Grotius* korában anachronismitis volt s éppen nem szükséges a modern királyság attribútumainak megmagyarázására. Van a mai királyságban valami a középkor nagy alkotásaiból; csakhogy az utóbbiakat nem szabad elavult formájukban alkalmazni. A középkor által alkotott egyéni hűség a modern monarchiában nemzeti erővé, a nemzeti szervezet elemévé lett és pedig magáért a nemzetért. Az egyéni hűség ily állami alkalmazása által lesz a monarchia a nemzetnek önszemélyesítési processusa egy emberben és pedig közjogilag szervezve, mert tényleg egy Perikles is tényezője lehet ezen önszemélyesítési processusnak. Nem magánuralmi elv, hanem a morarcklának, mint az államilag élő nemzet közjogi szervezetének lényege az. a mely a trónon az elmebeteget is megvédi. Az elmebeteg uralkodónak joga tehát éppen nem szolgál Bernatzik fölfogásának czáfolhatatlan érve gyanánt.¹⁾

Az állami önkormányzatot tiszta államjogi alapon kell tárgyalni. De ezzel még nincs megoldva a föladat: mert az államnak és az állam önkormányzati életének lényegét nem a jog teszi, hanem az *ethikai tartalom*. A jog csak külső structurája ennek. Az államnak és az állami önkormányzatnak lényege öntudatos ethikai tartalmukban, vagyis erkölcsi szüüiélyiségökben van. mint élő történeti fejleményben. Szemben tehát az egyoldalú jogi formalismussal. a mely *Lindgren* elméletében legmerekvebb kifejezésre jut, e dolgozat az állami Önkormányzatot az ethikai államfogalom álláspontjából vilá-gítja meg.

Némelyek szerint az önkormányzat *jogi*, mások szerint *politikai* fogalom. *Hösin* értekezésében mind a kettőt megtaláljuk, de magasabb egységbe foglalás nélkül.

Ezzel a kissé ködös jelenséggel szemben az önkormányzatnak *philosophiai teljességéből* kell kiindulnunk, a mely tiszta *alaki* fogalom és tárgyára (anyagára) logikai osztás útján alkalmazandó. Az önkormányzatnak úgy politikai, mint jogi

¹⁾ U. o. 37. 1.

fogalma helyes, de csak a most jelzett philosophiai alapon tisztába hozható.

Az önkormányzat mint alaki fogalom nagyon széles körű és szokatlan. De alaki miségénél fogva nem is lehet más. Ezt mindenki tudja, a ki az alaki fogalmak jelentőségét a tudományban ismeri. Sokkal inkább adhat megütközésre okot oly eljárás, mely az alaki fogalmak tárgyi alkalmazásánál kézzel foghatólag össze nem tartozó dolgokat egybefoglal. Ilyen *Labandnál* és *Rosinnál* az a monstruositas, mely a hatalmas Poroszországot mint tagállamot és a legkisebb parasztközséget az államjogi önkormányzatnak ugyanazon padjára ülteti.¹⁾

Valamint az emberi összetételnek két nagy alakját, az államot és társadalmat különböztetjük meg, úgy az önkormányzat is kétféle: *állami* és *társadalmi* önkormányzat. Az elsőben uralkodó elem a politika, az utóbbiban a jog.

Itt társadalmi önkormányzat alatt nem értem azt a visszaélést, mely az államigazgatás terén a társadalmi elv és érdek alapján szervez önkormányzatot, hanem értek olyan önkormányzatot, a mely a társadalomnak szabad fejlődéséből egészen jogosan támad.

Minden önkormányzat vagy tisztán állami, vagy tisztán társadalmi. Tehát az önkormányzat, mint közvetítő elem állam és társadalom közt, logikai lehetetlenség. Legalább így áll a dolog fogalmilag; mert szervezetben és működésben az állami és társadalmi önkormányzati elem egymáson gyakran átszövődik.

E dolgozat tárgya csak a *szoros értelemben vett* állami önkormányzat, a melyet azonban csak az önkormányzat egész rendszerével kapcsolatban lehet megérteni.

ny szoros értelemben az állami önkormányzat nem az államnak mint egésznek egyetemes, országos alakban végbenő önrendelkezése, hanem annak particular alakzatokban folyó és a népélet helyi vagy ügyi kapcsolatai által eszközölt önrendelkezése. Az állami önkormányzat tehát ily értelemben a népéletnek activ szerepe az államigazgatás particularis szervezetében. Vagy mivel az állam a nemzet, tehát az állami

¹⁾ Így Bosin, Souveränität, Staat, Gemeinde, Selbstverwaltung. 1883. 48. és 49. l.

önkormányzat úgy is definiálható, hogy az a nemzetnek mint activ államalanynak önrendelkezése az államigazgatás particularis alakzataiban.

A szoros értelemben vett állami önkormányzat tehát három momentumot foglal magában; *a)* hogy az igazi államigazgatás, *b)* hogy azt a népelet, illetőleg a nemzet activ működése tölti he, *c)* hogy annak szervezete (nem tárgya!) particularis.

Az állami önkormányzat activ tényezője gyanánt majd a népeletet, majd a nemzetet említettem. Korunkban mind a kettő ugyanaz az egy lény más-más oldalról tekintve: mint személyes egységben megjelenő államalany, a nemzet; a maga élő, szervesen összefüggő, véghetetlen sokféleségében, a népelet. Kern mindig és mindenütt volt igV. A classicus világban a népelet nem a nemzetben verődött személyes egységre, hanem a községállamban. A feudális rendszerben pedig a népelet egyáltalán nem is jutott személyes egységre.

Az önkormányzat ezen *állami* fogalmában a szabadság is lényeges momentum; de csak az állami szabadság; mert az állami önkormányzat a nemzetnek, mint activ államalany, teljes kiépítéséhez tartozik. Más szavakkal: a nemzet nem lehet államilag teljesen szabad önkormányzati szervezet nélkül. Az állami önkormányzat védi az egyéni szabadságot is, de az utóbbi annak fogalmához nem tartozik. Az egyéni szabadság nyilvánulásának rendszere a társadalmi önkormányzat.

Gyakran találkozunk oly nézettel, a mely az önkormányzat fogalmát annak szervezetében keresi, pl. sokan az ingyenes hivatalban, mások a hivatalnokok választásában. Ez egyik főkutforrása az önkormányzat terén uralkodó fogalomzavarnak. Hogy az önkormányzatot, mint alaki fogalmat, a szervezetből definiálni nem lehet, az kézzel fogható, mert ezzel megsemmisítenék annak alaki általánosságát. De az önkormányzat állami és társadalmi alkalmazásának fogalmát sem nyerhetjük a szervezetből, mert nincs oly szervezet, a mely akár az egyiket, akár a másikat teljesen kimeríthetné. Általán a fogalom az ok, a szervezet az okozat. Ezt a logikai rendet nem szabad megfordítani. Lehet, hogy egy fogalom megvalósításának czélszerűségi föltétele egy bizonyos szervezet, de az utóbbi azért nem maga

a fogalom. A különböző elveken nyugvó szervezetek közt nem vonható hajszálnyi pontossággal határvonal, de a fogalmi köröket ilyenekkel kell megjelölni.

Nem a szervezetből kell deducálni a fogalmat, hanem a fogalomból a szervezetet. Ez az igazság-nyer kifejezést dr. *Lechner* azon mondásában, hogy a kiknek az önkormányzat maga az állam kicsiben, »mely bizonyos ügyekre nézve az össz állam hatalma alól ki van véve s ezekre nézve maga gyakorolja a főhatalmat«. ám azok szervezzék az önkormányzatot az állam analógiája szerint olyképen, hogy az önkormányzat-iján a törvényhozó gyűlés, kormány és államfő állásának utánzata, illetőleg paródiája legyen, de föltűnő következtelenség ez azok részéről, a kik az önkormányzatban nem részállatot látnak, hanem csak a végrehajtó hatalom orgánumát.¹⁾

A kormányzat eszméjéből kiindul s az önkormányzat alakai fogalmán áthaladó logikai osztályzás csak azt állapíthatja meg, hogy a szoros értelemben vett állami önkormányzat a népelet activ állami működése az egyes helyeken, (megye, község,) vagy az egyes ügykörökben; (ipar, kereskedelem, vízszabályzás, szegényügy, utügy stb.), tehát minden esetre particularis szervezet, de mint ügyi particularismus (valamely ügykörnek particularis szervezete) helyi tekintetben lehet egyetemes, országos is.

Így áll a dolog fogalmilag. Ettől lényegesen különbözik a szervezeti kérdés, mely nem logikai osztás alapján megoldandó, hanem czélszerűségi, tapasztalati, különösen lélektani úton.

Itt az önkormányzat szervezetével kapcsolatban még egy megjegyzés teendő az alább következők megértése végett. Az állami önkormányzatot bár egyes ember, mint ilyen is, közve-títheti (az önkormányzat monarchikus alakja), mégis főképp közjogi testületek (universitates juris publici) gyakorolják azt. A német tudomány az utóbbiak közjogi természetébe helyezi az önkormányzat elméletének súlypontját, és nagy fáradságot fejt ki azoknak közjogi kategóriákba foglalása végett.²⁾

¹⁾ Hoffmann Pál, Jog- és államtud. folyóirat. 1871. III. évnegyed! füzet, 217. és köv. lap.

⁴⁾ Világosan ismerteti e nézeteket Biodig, Die Selbstverwaltung ab Rechtsbegriff. 1894. 20. és köv. lapok.

Ezt az irányt csak részben követi a jelen dolgozat. Természetesen az önkormányzati testületeket közjogi kategóriákba kell foglalni. Így pl. vannak *területek*, amelyek az ott levő személyek és dolgok fölött helyhatóságot gyakorolnak, s *ügyiek*, amelyek szintén sokféleképp vonatkoznak a helyre, de nincs helyi hatóságuk, hanem valamely ügyre nézve szolgálnak államigazgatási orgánum gyanánt.

De bármily fontos és érdekes is az a közjogi elmélkedés, mely az önkormányzati testületek fogalmával és osztályzásával foglalkozik, mégis egészen elhibázott eljárás az állami önkormányzat elméletének súlypontját ebbe a közjogi kérdésbe helyezni, vagy éppen azt kizárólag arra szorítani; mert az állami önkormányzat elméletének súlypontja egyáltalán nincs jogi fejtegetésben, hanem etikai és lélektani téren. Épp ebben is jellemző a különbség az állami és társadalmi önkormányzat közt.

A társadalmi önkormányzat, mint jogi fogalom, akár egy ember gyakorolja azt, akár többen együtt, mindig jogászi fejtegetést igényel. A társadalmi önkormányzatnak tehát legbensőbb lényegébe vág a társulat, testület, jogi személy jogászi problémája. Ellenben az állami önkormányzati test, bár a közjog által mint személy elismertetik, mégis mint tényleg (nem pusztán jogilag) létező, történetileg fejlődő erkölcsi öntudatosság tölti be nagy politikai hivatását. Nincs is nagyobi) egyoldalúság az állami önkormányzatra vonatkozó elméletben, mint annak pusztán jogászi értelmezése. Már ez maga elég arra, hogy az állami önkormányzatot állami jellegéből kiforgatva, azt társadalmi színben tüntessük föl.

Az olvasó találkozni fog e dolgozatban *Gneist* szellemével, bár az önkormányzat rendszerét, mint az már az eddig fölhozottakból is látható (az önkormányzat alaki fogalma alapján az állami és társadalmi önkormányzat) másképp construálok; továbbá az ingyenes államhivatal mellett súlyt fektetek az állami önkormányzatnak corporatív szervezetére is.

Stein Lőrincznek mindenki sokat köszön, a ki az állammal és társadalommal tudományosan foglalkozik, de rendszerének követői közé nem tartozom. *Stein* az állam személyes egységének hangoztatása daczára a politikai tényezőket nagyon is szét-

választja, sőt szembe állítja. Az önkormányzatot mint jogi fogalmat csak akkor értelmezhetjük, ha azt előbb az államigazgatás személyes egységének keretéből kiemeljük. Az államigazgatás keretén belül minden jogalany csak magának az államigazgatás egységes jogalanyiségának létalakja, kisugározása. A napsugár nem fordulhat vissza, hogy magát a napot elhomályosítsa. — Abban igaza van *Steinnak*, hogy az állami önkormányzat szabad igazgatás. De a teljes constitutionalismus mellett (a melytől azonban *Stein* rendszere messze elmarad,) a központi kormány szintén szabad igazgatás. Ha az angol parlamenti minister vagy az észak-amerikai egyesült államok elnöke nem a szabad igazgatás kifejezői, akkor a modern parlamentek sem mondhatók a *szabad törvényhozás* szerveinek. Angliában és Amerikában nem szorítják a szabad igazgatás fogalmát az államnak helyi önkormányzatára. Erről *Lieber* könyve egy magában meggyőzhet mindenkit.

A legélesebb ellentétben áll jelen dolgozat azzal a fölfogással, mely az önkormányzatot minden további megkülönböztetés nélkül, mint az államigazgatás ellentétét tünteti föl, és a melynek egyik főképviselője *Gierke*, a ki egyfelől óvja a községet az államigazgatási teendőktől, másfelől a községnek, mint önmagában és önmaga által közjogi alanynak, hatáskörét az államigazgatás rovására kiterjeszti, sőt az állami fölügyeletet a községi autonómia (*Selbstbestimmung*, *Selbstgesetzgebungsrecht*) irányában negatív szerepre (*placetumra*) szorítja, olyképen, hogy az állam csak azt constatálná, hogy a község nem lépte át hatáskörét és a magasabb jogi rendet nem sértette.¹⁾ Miként *Bernatzik* a középkori germán fölfogás szerint értelmezi a királyságot, úgy *Gierke* a község állását. Mindkét esetben *saját* jogról van szó. *Gierke* szerint a község, mint a községbeliek fölött álló egyetemesség, a maga közjogi jellegének eredeti kutforrása.

Mindez homlokegyenest ellenkezik a modern fölfogással. Az emberi összetételben csak két substantia van: az állam és az egyén, és ennél fogva a község nem lehet ős eredeti forrása

¹⁾ Das deutsche Genossenschaftsrecht. Erster Band. 18fi8. — §. 57
Különösen 759. és köv. lapok.

semminek. Az állami önkormányzatot gyakorolja a község mint az állami szabadság szervezetének kiegészítő része. Viszont a község mint társadalmi önkormányzat az egyéni szabadság szervezetének egyik nevezetes alakja. A község tehát nem lehet »ebenbürtig« sem az állammal, sem az egyénnel, mert önmagában és önmagáért nem létezhetik. A modern államban a politikai személy kizárólagosságának elvét is fönn kell tartanunk. Csak egy politikai személy van, s az az állam. Ez egynek nyilvánulása minden politikai alanyiség és politikai jog. Grierke csak ott lát önkormányzatot, a hol az egységes állami munka középkoriasan szét van törve. Óriás tudása és hatalmas szelleme ebben a félig államias, félig államtalan irányban még elég kárt tehet.

Roesler az önkormányzat elméletében külön állást foglal el. Szerinte az önkormányzat a társadalmi szabadság kifejezése. Az önkormányzat az egyesnek bizonyos független tevékenységi kört biztosít a közigazgatási orgánumokkal s az állammal szemben. Önkormányzat útján az ember fejlődését saját szabad társadalmi tevékenysége eszközli a culturélet minden viszonyaiban.¹⁾

Roesler önkormányzati fogalma kapcsolatban van azon. bizonynyal *Mohl Róbert* szellemében történt nagyszabású, de elhibázott kísérlettel, hogy a legmagasabb eszménye szerint emberiségi *socialis jogot* helyezze az államjog és magánjog közé.

Kétségtelen, hogy ez logikai lehetetlenség, mert az állam és egyén kimerítő kategóriák. Minden jog vagy az ember eszméjéből származik, vagy az államból. Vegyülhet ez a két elem az életviszonyok szervezetében, de eredeti jellegét ilyenkor is megtartja mindenik.

Egy nagy érdeme azonban van *Roeslernek*. Ő construalta a társadalmi önkormányzatot. Miként *Gneist* az önkormányzat állami nyilvánulását leghatalmasabban kiemelte, úgy *Roesler* annak társadalmi szerepét. Ezen oldalról tehát *Roesler* az önkormányzat elméletét kiegészítette. Sajnálni lehet, hogy a németirodalomban oly kevés visszhangra talált. Az önkormányzatra vonatkozó nézeteinek egyik főérdeme a határozott iránt.

¹⁾ Das sociale Verwaltungsrecht. 1872. 1. Abtheilung. 43—44. lap.

Ratzehofer a politikát mint érdekküzdelmet rajzolja sociologiai alapon. Főltűnteti az autonómiát és centralisatiót is, mint az érdekpolitika tárgyát.¹⁾ Nem is fölösleges az autonómia és önkormányzat kérdését ezen machiavellisticus világitásban is ismerni. Az önkormányzat, a mely mindenekfölött alkalmas a jog szilárdítására, eltorzított alakjában már olykor a jog fölforgatására szolgált. Látunk a történetben érdekpolitikát, a mely mindent szétválaszt, hogy mindent saját óhajtásának megfelelő egységbe foglaljon. A római politika az ókorban, azzal igazta le a világot, hogy egyfelől a meghódítandó anyagot minél élesebb ellentétekre bontá, másfelől azt a maga szempontjából ismét egyesítő.

De bármily fontos is az önkormányzatnak ily érdekpolitikai tárgyalása, e dolgozat azzal nem foglalkozik, mert egyedüli föladata e dolgozatnak a szoros értelemben vett állami önkormányzatot a *nemzetállam* rendszerébe illetve tudományosan megvilágítani.

Ennélfogva tisztában kell lennünk a nemzetállam fogalmával. Érttem nemzetállam alatt a nemzetet mint történetileg kifejlődött activ államalanyt. A nemzet csak akkor lehet államilag aetiv, ha arra szervezve van. E szervezetnek lényegesszé a szoros értelemben vett állami önkormányzat.

A sokszor emlegetett nemzeti állam nyelvészetileg egy »i« bötűvel több, mint a nemzetállam, de politikailag sokkal kevesebb, mert absolut királyságban is megvalósítható. A nemzeti állam ugyanis nem maga a nemzet, hanem csak »nemzeti«, azaz a nemzet jellegét viselő, annak sajátságait kifejező, érdekeit ápoló, de egyébkint a nemzettől különböző lét. I. Napóleon maga volt az állam. Ez tehát nem volt nemzetállam, mert itt az állam egy ember volt. De senki meg nem tagadhatja tőle a nemzeti állam jellegét. A francia gloire traditioiban ma is így él.

A nemzetállamban az államnak activ alanya maga a nemzet. A nemzeti államban viszont lehet a nemzet pusztá állami tárgy, merő társadalom. Szóval a nemzetállam mindig és szükségképen államilag szabad nemzet, oly állam, a melyben.

*) Wesen und Zweck der Politik. 1893. Erster Band, 150. l.

a nemzet maga intézi sorsát, A nemzeti állam csak arcképe a nemzetnek, ellenben a nemzetállam maga a történetileg élő évezredek souverain egyéniség. A nemzeti állam csak külsőleg őrli föl a nemzet sajátosságait, míg a nemzetállamban a nemzet sajátosságai épp úgy belsők és lényének élő kiegészítő részei, mint az egyes emberben ennek egyéni sajátosságai.

Ezekben jeleztem dolgozatomnak alapfogalmait, irányát és legfőbb elveit. Csak még azt jegyzem meg, liogy a »gazdászati önkormányzatot« mint külön fogalmat, nem emlitém. Mind az állami, mind a társadalmi önkormányzatnak van gazdászati oldala, de egyik sem szorítkozik erre. Különösen ma a társadalmi önkormányzatban nagy szerepet játszik a gazdászati érdek; de a vallás, tudomány, művészet is annak tárgyául szolgál. A mennyiben pedig »gazdászati önkormányzat« alatt az állami önkormányzatnak a gazdászati érdekek által vezérelt, egoisticus, államtalan elfajulását értik, a melyet a polgárok már nem a közjóért gyakorolnak, hanem saját hasznuk végett, ez épp oly kévéssé önálló önkormányzati fogalom, mint a statusalkatoknak *Aristoteles* által említett elfajulásai nem önálló statusalkatok. Azon is túl van már a tudomány, hogy a külömben is helytelenül értelmezett communalis önkormányzatot minősítsük »gazdászati önkormányzatnak«. Yégiil az önmegadóztatás bármily nagy jelentősége sem szolgálhat alapul egy külön (t. i. gazdászati) önkormányzati fogalomnak. Politikailag is nagy hiba volna — hogy egy ismert szójátékkal éljek — az »önkormányzati háztartást« háztartási önkormányzattal fölcserélni, vagyis az önkormányzatot a háztartásra szorítani.

Az állami önkormányzat fogalma.

Az állami önkormányzat (local Selfgovernment) fogalmát előbb logikailag, deductio útján, megállapítom, s azután azt jelentőségének föltüntetése végett a világtörténet folyamába állítom.

Az állami önkormányzat logikai megállapítása végett az önkormányzat fogalmából kell kiindulnunk általában és a szónak legszélesebb értelmében. De itt nagy ingadozással, egyoldalúsággal és határozatlansággal találkozunk. Egyik csak is államilag értelmezi az önkormányzatot, a másik abban kizárólag a társadalmi élet nyilvánulását látja, a harmadik az állam és társadalom között keresi azt.

Az önkormányzat teljes fogalma mind az államra, mind a társadalomra kiterjed. Az állam és a társadalom közt pedig logikai semmisség van, a melyből csak ködös alakokat lehet kihalászni.

Maga az »önkormányzat« szava utal bennünket a fogalom teljességére. Nincs semmi szeszélyesebb és fogalmilag töredékesebb, mint a népélet terminológiája. Ez esetben azonban kivételképen a név jó útjelző; mert logikai osztáson alapszik. Vagy más kormányoz engem, vagy magam kormányozom cselekvőségemet. Harmadik eset nincs. Ha magam kormányozom magamat, az az: cselekvőségemet, akkor van önkormányzat. Az önkormányzat ilyen legszélesebb alaki értelemben összefügg az alany és tárgy kategóriáival. A ki a *kormányzati* cselekvőségnek alanya, az önkormányzatot gyakorol. A ki annak a cselekvőségnek tárgya, az nem gyakorol önkormányzatot.

Az »önkormányzat« szava tehát azt jelenti, hogy egy alany maga magát kormányozza, azaz: hatáskörét céltuda-

tosan intézi. Ha más alany kormányozná őt, akkor nem léteznék önkormányzat; ha pedig a céltudatos tevékenység hiányoznék, akkor általában nem volna kormányzat.

A logikai osztás szemközt állítja az önkormányzatot a más által történő kormányzással. De azért ebből éppen nem következik az a frivol definitio, hogy az önkormányzat abban áll, hogy engem más nem kormányoz, mert akkor az abszolút semmitnemtevés is önkormányzat volna, föltéve, hogy arra nem más kényszerít. Az önkormányzat negatív definitiója nem vet világot annak lényegére, csak látszólagos definitio, kényelmes ut a valóságos definitio kikerülésére. Az önkormányzat önmagában az, a mi. Annak fogalmában tehát nincs semmi negatív elem. Az önkormányzat akkor is maradna önkormányzat, ha annak alanya egyedül állna a világon.

Az önmagát, azaz: saját cselekvőségét kormányzó alany adja az önkormányzatnak tiszta alaki fogalmát. Ebben nincs sem arról szó, ki annak alanya, sem arról, mi annak tárgya? Ezen az alaki alapon fejlődik úgy az állami, mint a társadalmi önkormányzat.

Az alaki fogalmat mindig jól meg kell különböztetnünk annak anyagi alkalmazásától. Sok fogalomzavarnak oka az, hogy az alaki fogalmat egyik anyagi alkalmazásában veszik általános alapul, s ebből annak más anyagi alkalmazását jellemzik. Így a bírói módszernek alaki fogalmát egész irodalom alkalmazza előbb az úgynevezett rendes bírászkodásra, s innen a rendes bírászkodás elveivel együtt viszi át a közigazgatási bírászkodásba. Éppen így az önkormányzat alaki fogalma is. bár sokszor öntudatlanul, a társadalmon keresztül teszi meg az utat az államba. Hányan vélekednek akként, hogy egy megye úgy szervezhető, mint valamely részvénytársulat, s az állami önkormányzati testet társadalmilag állítják az állammal szembe.

Az önkormányzat alaki fogalma a társadalomban leér az egyenkint vett embernek szabadságáig és az államban föl-emelkedik a souverain hatalomig; mert ily legtágabb értelemben az állam souverain önrendelkezése is önkormányzat.

A negatív definitionak nem lévén semmi jogosultsága, az abból vont s a souverain hatalmat az önkormányzatból

kirekesztő fogalmi korlát is elesik. Ha Poroszország önrendelkezése önkormányzat, akkor miért ne legyen az a német birodalomé. »Mangels eines Gegensatzes«, feleli erre a kérdésre *Labandot* követve *Rosin*; mert a birodalom legfőbb, tehát vele szemben hiányzik a »Möglichkeiten der Anerkennung resp. Beschränkung« az önkormányzati hatáskört illetőleg.¹⁾ Ha egy politikai testről azt mondjuk, hogy kormányozza magát, ez *Laband* szerint mindig egy magasabb hatalmat föltételez, a mely amazt kormányozhatná. S így szerinte az önkormányzat szavát nem alkalmazhatjuk a souverain hatalomra, mert erre nézve a »Verwaltetwerden« nem lehetséges és nem gondolható.²⁾ *Laband* és *Rosin* okoskodása olyan, mintha azt mondanám, az élet nem egyéb, mint a halál lehetősége, vagy az igazság lényege abban van, hogy tévedni és hazudni is lehet.

Jól mondja *Rosin*, hogy a »Verwaltung« épp oly kévéssé specificus államjogi fogalom, mint a személyiség. De akkor miért lesz kizárólagos államjogi fogalom a »Selbstverwaltung«; s miként lehet tagadni a társadalmi élet és a magánigazgatás terén fejlődő önkormányzatot? ³⁾ Abból, hogy a társadalmi egyesületek és testületek nem gyakorolnak *állami* önkormányzatot, még éppen nem következik, hogy az önkormányzat alaki fogalma sem illik azokra. A »Verwaltung« alaki egyetemességéből következik a »Selbstverwaltung«-nak szintén alaki egyetemessége. E következetesség hiányából folyólag *Rosin* megsemmisíti a *társadalmi* önkormányzat egész rendszerét, miként negatív definitiója által a souverain hatalmat zárja ki az önkormányzat alaki fogalmából.

Az önkormányzat mint alaki fogalom kiterjed arra a térre is, a melyen *Roesler* construálja a maga önkormányzati fogalmát; ennél fogva az önkormányzat azon alaki fogalmára is vonatkozik *Laband*nal *Roeslerrel* szemben alkalmazott gúnyos megjegyzése, hogy utoljára az újságolvasás, dohányzás, stb. is. önkormányzat lenne.

¹⁾ *Rosin* id. m. 45. lapon.

²⁾ *Das Staatsrecht des deutschen Reiches*. 1876. Erster Band, 103. 1.

³⁾ *Id. mű*, 45. és 46. 1.

Azonban logikailag megállapított fogalmakat élczekkel nem lehet megdönteni. *Laband* gúnyos megjegyzése alkalmazható a kormányzás és igazgatás ellen általán, hacsak ezeket az államra nem szorítjuk, azt tanítva, hogy a magánviszonyoknak nincs kormányzata és igazgatása. De ekkor a magánuradalmak jószágkormányzóit czímbitorlás miatt meg kellene büntetni. Ugyanazon sors érné a hajók kormányosait is. Bankkormányzó is csak az állambankok élén állhatna. Ha pedig a kormányzást és igazgatást nem szorítjuk az államéletre, akkor azoknak paródiáját a magánéletben éppen úgy megtalálhatja *Laband*, mint az önkormányzatét. Bizony az önkormányzat tárgyául kicsiny dolgok is szolgálnak, pl. a községi önkormányzatban is, de éppen a kormányzat és önkormányzatban szabad legkevésbé felednünk azt az igazságot, a melyet *Plató* szerint már az ő korában emlegetni szoktak volt az építőmesterek. hogy a nagy kövek nem állhatnak szilárdan a kicsinyek nélkül.

Az önkormányzat alaki fogalma széles körű. de azért nem azonos fogalom a szabadsággal: azonban ennek legjelentékenyebb. legnemesebb nyilvánulása. A növényről mondjuk, hogy szabadon fejlődik, de az nem kormányozza magát. Az állatról is csak átviteli értelemben lehet mondani, hogy kormányozza magát, mert az öntudatos tervszerűség hiányzik nála. Szabadsága az embernél alsóbb rendű lényeknek is van. de valóságos kormányzata nincs. Sőt az emberi életkörben sem azonos a szabadság és az önkormányzat. Bizonyynal embernek, nemzetnek s az egész emberiségnek földadata, hogy saját körében mindegyik kormányozza magát. De azért nem mindig *kormányozva* gyakorolják szabadságukat. A mai művelt emberiségről mondhatjuk, hogy szabadon fejlődik, de mint emberiségi egész még nem kormányozza magát. Emberek és nemzetek tetteiben sincs mindig önkormányzat. Egy ember, a ki jó hírét, vagyonát, egészségét könnyelműen tönkre teszi, egy megromlott nép, a mely vesztébe rohan, szabadságát gyakorolja, de nem kormányozza magát. Csak ott van kormányzat, és csak ott lehet ennél fogva önkormányzat, a hol a cselekvéségi kör objectív lényegéből folyó célra észszerű törekvés irányul. Tévedhet az ilyen kormányzat és önkormányzat, de mint ilyen

csak akkor szűnik meg, midőn az illető cselekvőségi körnek teleológikus világrendjét fölforgatja. Ezekből látható az alaki értelemben vett önkormányzat és a szabadság fogalmi különbsége.

Dr. Oscar Gluth a maga önkormányzati elméletét az alaki fogalomhatározás világosságában kívánja föltüntetni.¹⁾ Mennyiben sikerült ez neki, arról tanúskodjanak saját szavai:

»Der Begriff der Selbstverwaltung entsteht durch Beziehen einer Thätigkeit, welche Verwaltung ist, auf eine andere, gleichfalls als Verwaltung sich charakterisirende Thätigkeit.«²⁾

»Der Begriff der Selbstverwaltung kann nur entstehen durch Beziehung einer sich als Verwaltung characterisirenden Thätigkeit auf eine andere Thätigkeit derselben Art, u. zw. durch eine Beziehung, welche ausdrückt, dass das Gegebensein der einen Thätigkeit begrifflich die Negation der anderen in sich fasst.«³⁾

Az idézett szavakból is látható, hogy itt az alaki fogalom össze van tévesztve a negatív definitióval, a mi pedig nagy tévedés; mert az alaki fogalom a logikai rend és elvi tájékozás pozitív alapja; a negatív fogalom viszont nem szolgálhat alapjául semminek.

Továbbá Gluthnak azon állítása, hogy az önkormányzat alanya »mit den *eigenen* Interessen zugleich die *staatlichen* befriedigt,⁴⁾ ellenkezik a fogalom alakiságával, mert ez lényegénél fogva tárgyra (önkormányzati anyagra) nem vonatkozhatván, nem is veheti föl jegyei közé sem a *saját*, sem az *idegen* ügyet. Ez már az *enyim e's tied* magánjogi szempontjának beillesztése az állam és önkormányzat viszonyába. Betetőzi Gluth ezt a magánjogi fölfogást, midőn jegyzetben az önkormányzatot, mint a *mutualismus* egyik alakját jelöli meg. E tekintetben Sax-ra hivatkozik, a ki a mutualismust, mint az *individualismusnak* egyik oldalát így írja le:

¹⁾ Die Lehre von der Selbstverwaltung im Lichte formaler Begriffs Bestimmung. 1887.

²⁾ U. o. 64. lap.

³⁾ U. o. 67. lap.

²⁾ U. o. 69. lap.

»In gewissem Umfange drängt sich daneben die Wahrnehmung auf, dass die Förderung der Eigeninteressen des Einen unter Umständen mit directer Förderung des Andern, bestimmter Anderer, verbunden ist; in der Art, dass ich meinem Interesse nur dadurch dienen kann, indem ich zugleich dem Anderer nütze«.¹⁾

Sax e szavaiból látható, mennyire elmerítette *Gluth* az önkormányzatot a magánviszonyokba és az individualismusba. A mutualismus, még akkor is, ha az altruismusig emelkednék,²⁾ merő társadalom. Már pedig az önkormányzat, mint alaki fogalom, nem lehet sem társadalmi, sem állami önkormányzat, hanem éppen csak önkormányzat, a mely közös logikai alapja úgy az állam, mint a társadalom terén fejlődő önkormányzati jelenségeknek.

A mondottak alapján logikailag deducálhatjuk a szoros értelemben vett állami önkormányzat fogalmát.

A személyiség a kormányzatnak vagy alanya, vagy tárgya. Magamat kormányozom, vagy más kormányoz engem. Az első az alaki önkormányzat.

Az alaki önkormányzat tárgyi (anyagi) alkalmazásában vagy állami, vagy társadalmi.

Az állami önkormányzat ismét vagy az egész nemzetnek, mint activ államalanyának, szabad önrendelkezése a maga országos alakjában, vagy pedig ugyanannak önrendelkezése ügyi, de még sokkal inkább helyi particularismus alakzataiban.

Angliában mindenekelőtt Selfgovernment a nemzetnek, mint országos egésznek, parlamentaris önrendelkezése. Local self-government pedig ugyanannak állami önrendelkezése a helyhatóságokban.³⁾ Az állami önkormányzatnak tehát tágabb és szorosabb értelemben vétele az angol fölfogás által is igazolva van.

Igaz, hogy a local selfgovernment logikailag és történetileg a törvényhozó és a bírói hatalom terén is nyilvánul, de a modern állam politikája azt a közigazgatásra szorítja.

¹⁾ Das Wesen und die Aufgaben der Nationalökonomie. 1884. 51. és köv. l.

²⁾ U. o. 61. l.

³⁾ Vesd össze *Loening* szavaival, Lehrbuch des deutschen Verwaltungsrechts, 1884. 35. l.

A szoros értelemben vett állami önkormányzat tehát nem egyéb, mint a nemzet *activ* államalanyiségának érvényre jutása az államigazgatás particularis szervezetében. Ezt nevezem e dolgozat homlokán és szövegében »állami önkormányzatnak«, követve ebben a hazai nyelvszokást, mely az »önkormányzat« szavát a részekre vonatkoztatja.

Az állami önkormányzat fogalmát politikailag csak akkor mérlegelhetjük, ha azt világtörténeti fejlődésének nagyszerűségében szemléljük.

A classicus államban nem volt tér állami önkormányzatra. Míg a modern nemzetállam a maga oszthatatlan személyiségét két, t. i. egyetemes és particularis alakban hozza kifejezésre, addig a görög és latin városállam csak egy alakban, mint községi egész, fejlődhetett.

Róma hódítása sem alkotott e tekintetben kivételt. A római világbirodalom úgy a köztársaság, mint a császárság korában tele volt önkormányzattal, de ez nem volt állami önkormányzat, mert nem nyilvánult benne a római állameszmének helyi élete. Régibb önálló állami létnek volt az maradványa. A rómaiak uralkodtak a meghódított részek fölött, de nem folytatták ezekben államuknak helyi életét. E végből először is magának Rómának kellett volna kilépni a községállam szűk keretéből. De bizonynyal akkor is legyőzhetetlen akadályokra találtak volna az ókorban uralkodó városi szervezetben. Legázni lehetett a városokat, de személyes életük particularis öntudatossága megmaradt. E városi személyiségek osztoztak a római birodalom fényében, de a római állam egységes személyiségébe nem olvadtak. Kinek jutna eszébe az állami önkormányzatnak (pl. egy megyének) alárendeltségét a római hódoltság jelszavával (»majestatem populi Romani comiter conservare«) meghatározni, vagy ki hasonlítaná az angol békebíró állami viszonyát a *cliens* magánjogi állásához.

De ha a classicus államban nem volt is tere az állami önkormányzatnak, létezett ott az, a mi ennek nem ugyan fogalmi, de bizonynyal politikai lényege: az *ingyenes állami munka*, és uralkodott a nagy törvény, hogy a polgárok rendszeres állami munkája nélkül nincs állami szabadság.

Az állami önkormányzat tehát nem elszigetelt jelenség az emberiség politikai fejlődésében, hanem egy nagy törvény háromezer esztendőös érvényesülésének magasabb phasisa, a classicus világot a modern állammal összekötő világtörténeti tények, a polgárok ingyenes állami munkájának, gazdagabb kifejlődése. Óvakodjunk letörni az állami önkormányzatot erről az élő törzsről, a melynek gyökerei ott ágaznak el, a hol a szabadság világtörténetileg kezdődött.

A községállamban tehát volt ingyenes állami munka, a melyet a polgárok gyűléseiben, törvényszéken, hivatalban gyakoroltak; de önkormányzati alakot az csak országállamban ölthetett. E világtörténeti alakulásnak végrehajtói Anglia és Magyarország. Ezekben az országokban lett az állami munka állami önkormányzattá. Így lett Anglia és Magyarország a közszabadságnak igazi classicus földévé. Valóban a classicus állam szabadságon tartó elvét valósították meg önkormányzati rendszerükben a *nobile officium* által. Bármily szép és hatalmas a szabadságért föllángoló lelkesedés, mégis bizonyos, hogy a szabadságnak begyakorlott, fegyelmezett hadseregévé csak az önkormányzat teszi a népet. Ha önkormányzati rendszerünkön kívül semmit sem adtunk volna az emberiségnek, ez maga a nagy missiót teljesítő nemzetek közé emelné bennünket. Csakhogy az államnak ezen helyi életében is, mint mindenütt, jól meg kell különböztetnünk az elavult fejlődési formát az örökké ifjú lényegtől.

Angliában és Magyarországon az önkormányzat nem elméletek műve, hanem a belső fejlődés ős erőinek élő alkotása. *Henri Desplaces* méltán von párvonalat a magyar és az angol két kamarai rendszer keletkezése közt. De a legfőbb dolog, a miben e két állam történeti alkotmánya találkozik, állami önkormányzatuknak spontán fejlődése.

Az állami önkormányzat megalkotásában egy nemzet sem közelítette meg az angolt és a magyart. A fejlemények külseje e tekintetben ne vesztgesse meg ítéletünket. A merre csak a szem lát, a középkorban mindenütt önkormányzat van, de nem állami, hanem társadalmi, magánjogi önkormányzat. E fölött nem is lehet csodálkozni. Hisz maga az állameszme a középkori Európa nagy részében majdnem teljesen elmerült a

társadalomban és magánéletben. A hűbérrendszer maga az államtalanság. Alikor az állameszme oly gyöngye volt, hogy még a központon sem tudta magát önállóan érvényesíteni és főkübérúri alakot volt kénytelen öltetni, miként élhetett volna akkor az állam particularis, önkormányzati alakzatokban? Alikor az állam a magánérdeket a központon sem tudta legyőzni, miként emelhetette volna állami niveaura a helyi viszonyt? Volt hűbéri, de nem állami önkormányzat. A földesúr a maga emberei fölött uralkodott. De ez nem az államnak volt helyi nyilvánulása, hanem inkább negatioja annak, a mit akkor államnak neveztek, t. i. a főkübérúri beavatkozásnak. Ttt egyik magánhatalom korlátolta a másik magánhatalmat, míg az állami önkormányzat az oszthatatlan államhatalom egy-séges rendszerének csak egyik alakja.

A hűbérrendszernél a mai emberre nézve sokkal rokonszenvesebb a középkori testületi szervezkedés. Míg a hűbérrendszer alapja a lealázásig menő magánuralom (devenio homo vester) addig a testület alapját egyenlőség és szabadság teszi. De lényegileg a testület épp úgy magánjog, mint a hűbéri kapocs. Egyéni szövetség alkotja mind a kettőt, csakhogy más elv szerint. Van a középkori testületben közérdek, de államérdek nincs. Az a közérdek ott csak találkozó magán-érdekek halmaza. Ez lépcsőfok volt az állam felé, de még nem az állam. A testületi önkormányzat épp oly kevésbé állami önkormányzat, mint nem az a hűbéri; mert egyik sem particularis működése az államnak, hanem inkább az önkormányzati alany *saját* jogán alapuló korlátolása annak. Igazi eszmény még ma is a privatizáló irány sokféle köntösben járó apostolai számára.

A mit a testületi szervezkedésről mondtam, az áll a germán falura és középkori városra is. A modern állami önkormányzat bölcsőjét a megyében ringatták. A középkori város nem az országos egésznek localis életét munkálta ki, hanem a saját érdekeit igazgatta önkormányzati privilégiumai alapján. London nemzeti szerepe a magna charta kivívásában kivételes jelenség. Sőt a hol souverain hatalmat vívtak ki a városok, ott sem igen tudtak kiemelkedni a társadalmi körből. A társadalmi érdekek gyűlöletes harcából támadtak a közép-

kori Olaszország apró zsarnokai. Ha másként volt, akkor miért jajdult föl *Machiavelli* a nép romlottsága miatt, és miért nem követték az ő szabadságharczi riadóját?

A középkori város csak relatíve tűnik föl mint kiváló állami jelenség a feudalizmus és a germán particularizmus államtalan környezetében. A hol minden fölöszlott az egyéni jog és érdekekben, s a hol »a porszemeket atomokká bontották szét«, ott nagy haladást jelent a város, mint személyes léttel bíró egyetemesség. De ha azt kérdezzük, hogy a középkori város mivel vitte előbbre az állameszmének emberiségi fejlődését, akkor annak állami dicsősége egyszerre elhomályosul. Eddig a világtörténetben az államnak csak két tiszta alakja volt: a község és a nemzet. A községállam teljesen kifejtette tartalmát a classicus világban. A középkori város annak csak állami missio nélkül való epigonja volt. Önként értetik, hogy mint nemzet szintén nem gazdagíthatta az emberiség állami fejlődését. Tehette volna ezt mint a nemzetnek helyi államélete, de a középkorban nem tette. A középkori város, a mennyiben állammá lett, *corporativ* állam volt, a mi pedig épp oly kevésbé igazi állam, mint nem az az *intézmény*-állam. Viszont mint önkormányzat a középkori város nem organuma, hanem korlátja volt az államnak, tehát önkormányzat mint *jogi* fogalom, társadalmi önkormányzat, vagyis egyenes tagadása az állami önkormányzatnak.

Bármerre tekintünk tehát a középkorban, az angol és magyar megyén kívül az állam helyi önkormányzata sehol világtörténeti jelentőségre nem emelkedett. Lengyelországban csakhamar megszűnt az állami önkormányzatnak alapul szolgáló állami egység, Svajcban pedig még távolról sem volt az kifejlődve. Államok szövetségében az egyes államok külön léttel bírnak és nem helyi kifejezői egy magasabb állameszmének. Angliában és Magyarországon találkozott egymással egyfelől az állam egységes szervezete, az egész nemzetet átható közös állami öntudat s közjogi fölfogáson alapuló szabadság, másfelől a középkori népélet particularismusa. És így szükségképen előállt az állami szabadságnak particularis alakja: az államnak helyi önkormányzata, világtörténeti folytatása gyanánt a classicus világ polgárai által teljesített szabad állami munká-

nak. Nem volt ez az intézményeknek közvetlen történeti continuitása, de bizonynyal az eszmének élő folytatása.

Figyelemre méltó körülmény, hogy az angol és magyar nemzet épen egy államtalan korszakban alkotta meg azt a szervezetet, a mely mindennél alkalmasabb az állameszmének intenzív és gazdag kifejlődését eszközölni.

Németországban az államhatalomtól való függetlenségben keresték a szabadságot, tehát nem gondolhattak a szabadság oly rendszerére, mely szerint az állam tagjai maguk közvetítsék annak helyi működését. A tartományi uralom merőben magánjogi particularismus volt. Hatalmas házak magánhatalmi törekvése, a tartományuraknak és a tartományrendi közönségeknek az állam fölött, mint magánjogi tárgy fölött való osztózása s az osztálylyal járó viszálykodása megakadályozta abban az időben a német nemzetnek, mint activ államalagnak, szervezkedését s ebből folyólag annak helyi önkormányzati államéletét is.

Franciaországban az egységes állam a feudalismussal folytatott nehéz küzdelem árán fejlődött ki. Ennélfogva ott minden önkormányzatra irányuló kísérlet a feudális urak kezébe adott volna fegyvert. Később pedig a fejedelmi absolutismus tette lehetetlenné a polgárok állami munkáját. A »Köi Soleil« elve szerint a nemzet csak állami tárgy lehetett. Századokon üt a centralisatio vitte előbbre Franciaország állami egységét. Előbb a hűbériséget törte meg e rendszer; majd a külfölddel éreztette meg hatalmát. A francia forradalom eszméi csak Centralistikus szervezetben győzhettek; s végül I. Napóleon csak ily szervezet segítségével építhetett közjogi romokból líj állami rendet. Csodálhatjuk-e ily előzmények után, hogy Franciaország ma is a legcentralistikusabb ország és hogy a francia genius egyik szellemes képviselője, *Dupont-White*, az általa nagyon is félreértett önkormányzati szervezetet vészkiáltással utasítja el, mert. szerinte, ha az behozatnék hazájába, akkor: »Finis (falliae«.¹

Németország, különösen Poroszország, újabban nagy hala-

¹) La liberté politique considérée dans ses rapports avec l'administration. 1864. 347. lap.

dást tett az állami önkormányzat megvalósításában. Franciaországban sokkal nehezebb lesz az államot bevinni az önkormányzatba. A francia nagyon nehezen szokik ahhoz, hogy az államot particularis szervezetben észre vegye, helyi vonatkozásaiban érezze, helyi ügyeiben ápolja. Az ő szemében csak egy központosított állam ragyog több százados dicsőséggel. Az állami önkormányzat bármily bölcs törvényhozási szervezése csak a mű kezdete. Hogy az állameszme annak erkölcsi tartalmává legyen, azt csak a polgárok rendszeres közigazgatási munkája teheti.

Miután láttuk az államnak helyi önkormányzatát mint logikailag megállapított philosophiai fogalmat és mint világtörténeti tény, további föladatunk azt a nemzetállam rendszerébe beilleszteni. E föladat részint az állami önkormányzat fogalmának bővebb kritikai kifejtésére vezet, részint oly önkormányzati szervezet és hatáskör megállapítására, a melyek által a nemzet az önkormányzatban valósággal activ államalannyá lesz.

Mint a meteorkövek hullanak az önkormányzat definitiói véletlen és szeszélyes alakban. Nagy szükség van az államtanban is arra a logikai szilárdságra, a mely a jogban már kétezer éve meghonosult. A gondolatrestség egy fényes paizst talált a maga számára Anglia példájában. Az angolok egy elméletet sem alkalmaznak következetesen, és e logikátlanságnak nagy hasznát látják.

Csakhogy az angol példával takaródnak feledik, hogy Anglia nem könyv, hanem ország. A gyakorlati életnek joga van a következetlenségre az elméletek alkalmazásában, de a tudománynak nincs arra joga az elméletek alkotásában. Különben Anglia nem is oly logikátlan, mint általában hiszik. A nemzetnek, mint activ államalannak, kiépítésében nagyon is következetes. Csak az erre vezető utak és módok tekintében gyakorlati tapintattal helyes mértékre szorítja az elméleteket.

Végelemzésben csak két államfogalom lehetséges. Egyik, a mely az államot önmagában és önmagáért létezőnek tartja, tehát abban az egyén fölött álló magasabb erkölcsi világregdet lát. A másik, a mely az államot úgy tekinti, mint egyéni czé-

lokra szolgáló eszközt, pusztá intézményt, egy nagyobb szabású szerszámot. A kérdést úgy is formulázhatjuk: »vájjon jogok alanya-e. vagy tárgya« az állam? ¹⁾

E két államfogalom ellentétes mint az északi és déli sark, s így természetesen az azokból deducált önkormányzat is lényegesen különböző lesz.

Az állam, mint önmagáért létező személyiség, lényegileg ethikai momentum. Sok százados öntudatosság egységében van igazi léte. Ez az a »spiritus vitális, quem tót millia. trahunt«. Ebben az államtani rendszerben tehát az önkormányzat is-, mint az állam ethikai tartalmát fejlesztő tényező, lesz méltánylandó. Itt annak tárgyalása főleg lélektani.

Ellenben ha az állam az egyénért létező intézmény, akkor az lényegileg jogi formalismus. Itt az önkormányzat sem lehet egyéb, mint egyéni jogok különös szervezete ugyanazoknak egyetemes állami szervezetében; vagyis a helyben lakók joga (Rechtsbegriff), a mely jogászikiig tárgyalandó, nem lélektanilag.

A politikai irodalomtörténet legmagasabb jelenségeiből kiindulva, e két államfogalom közül az egyiket *platóinak*, a másikat *természetjoginak* nevezhetjük. Amaz állami idealismus. emez egyéni idealismus.

Platónál első az állam. Ha szobrot fõstenénk be, úgy mond. és valaki oda lépne és ócsárolna minket, hogy a test legszebb részét, t. i. a szemeket, nem bíborral, mint a legszebb színnel, festettük be, azt felelnék neki, hogy az ily szép színnel festett szemek már nem is volnának szemek.²⁾ A polgárok is megszűnnek polgárok lenni, mihelyt az államot, a nemzetet, a hazát nem tekintik önmagáért létező czélnek. Az néni specificus görög eszmény, a melyet *Plató* az idézett helyen kifejez., hanem az emberiségnek legmagasabb tökéletessége az államban; az igazi állam, a mely lelkünk mélyében gyökerezik és a világtörténetben nagy alkotásokat teljesít.

Már *Aristotelesről* foly a vita, vájjon önczélnek tekinti-e az államot. A középkor elárasztja a világot individualismussal. A természetjog ezt az individualismust demokratikus elméletbe-

¹⁾ Nagy Ernő, Budapesti Szemle, 1889. 229. lap.

²⁾ Plató állama. IV. könyv. I. F.

foglalja. A nagy érdemű *Grotiusnak* alapvető műve már a magánjognak rendszeres invasiója az államtanba. És még a természetjog alkonyán *Rottecknél* a közjog nem egyéb, mint a magánjognak egyik fejezete.

Ezen individualisticus elmélet szerint minden nagykorú, épeszű embernek joga van saját ügyeit igazgatni. Joga van erre az épeszű, nagykorú embereknek egyenkint, helyi vagy életliivatásos csoportozataikban, és végül állami egyetemességben. Egyéni szabadság egyenkint, egyéni szabadság particularis körökben, egyéni szabadság állami egyetemességben. Nemzet és nemzeti szabadság itt nincs sehol. Az egyéni szabadságnak ezen egymásra rakott köreiből az önkormányzat ép úgy az egyéni szabadság nyilvánulása, mint az országgyűlési választói jog. Itt állam és állami önkormányzat be van olvasztva a társadalomba, mint az egyéni élet nagy rendszerébe.

Igazi állami önkormányzatot csak a platói állameszmére alapíthatunk, vagyis az államra mint önmagáért létező öntudatos erkölcsi világrendre, a mely egyes vonásaiban mindenütt, még a törzsben ¹⁾ is, nyilvánul, de elvileg és rendszeresen csak a classicus városállamban és a modern nemzetállamban valósul meg; az utóbbiban szélesebb körben és a szabad társadalom elismerése mellett.

A nemzetállam *activ* államalanyisága három szervezet egységes alkalmazása által lesz teljessé. Ezek: a *parlamenti, esküdtszéki* és *önkormányzati* szervezetek.

E szervezeteket az államhatalmi ágaktól úgy is mint funkcióköröktől (pl. jogalkotás, végrehajtás, hadügy, pénzügy), úgy is mint orgánumoktól (törvényhozó, kormány- és bírói hatalom) meg kell különböztetni. Itt éppen csak szervezeti alakokról van szó.

¹⁾ Ennek egyik érdekes nyilvánulása a tűzünnepe. A Tanganyika és Nyassa közt tanyázó törzseknél minden évben ünneplik azt. Minden tüzet eloltanak. A törzsfő fának dörzsölése által meggyújtja az új tüzet, és innen vesz tüzet az egész törzs. »Das Feuer vermittelte zwischen lebenden und Todten.« Dr. *Albert Hermann Post*, Grundriss der ethnologischen Jurisprudenz. 1894. Erster Band, 130—131. 1.

A hatalmi ágak, mint functiókörök, az államhatalom cselekvőségének alakjai, vagy ezen alakoknak egyes ügkörre való alkalmazásai (alaki és anyagi felségjogok).

A hatalmi ágak, mint orgánumok, azon szervezetek, a melyekben az állam mint souverain megjelenik.

Ellenben a parlamenti, esküdtszéki és önkormányzati szervezet megkülönböztetése egyszerűen az állami szervezet elemzésének eredménye, tekintet nélkül az állami cselekvőség alakjára, tárgyára és a hatalmi ágak körvonalaira. Itt éppen csak a nemzetnek, mint activ államalnynak, szervezeti teljességét akarjuk látni. Így az állami önkormányzat önálló alakja az államra szervezett nemzetnek, de nem hatalmi ág. Hatalmi ágat az önkormányzat a kormánnyal együtt tesz. Viszont a kormány, mint parlamenti minisztérium, a nemzetnek parlamenti szervezetéhez tartozik. Tehát míg az önkormányzat szűkebb körre terjed, mint az egyik hatalmi ág (kormányhatalom), addig a parlamenti szervezet messzebb terjed, mint egy másik hatalmi ág (törvényhozó hatalom), mert átkarolja a kormányhatalomnak is egyik (t. i. központi) alakját. Az esküdtszéki szervezet sem esik össze teljesen a bírói hatalommal, mint azt a főbíróóságok eléggé tanúsítják, sőt a parlamenti szervezet is több irányban kiterjedhet a bírói hatalomra. Ha azt akarjuk tudni, vájjon az államban a nemzet jogán történő functiók egyszersmind a nemzet által történnek-e, akkor próbakő gyanánt szolgál a parlamenti, önkormányzati és esküdtszéki szervezettség teljessége. Még csak arra utalok, hogy ezen szervezetek tekintetében az angol királyság és az észak-amerikai Egyesült-Államok közt az államalkatból folyó elvi különbség nincs. Más különbség van, de az nem érinti az államaikat kérdését.

Azt az ellenvetést lehetne tenni, hogy az említett hármas szervezet logikailag hibás, mert az esküdtszék bennfoglaltatik az önkormányzatban.

Ámde az önkormányzat lényegében van a decentralisatio. Viszont decentralisált jogigazság legalább is ellenkezik annyira a modern állam eszméjével, mint a decentralisált diplomacia annak érdekeivel. A polgároknak nem minden állami munkája foglalható az önkormányzat fogalmába. Az

esküdszékre vonatkozó közigazgatási teendők lehetnek önkormányzatiak; de maga az esküdszéki szervezet országosan egyetemes, miként a parlament, s hogy valóban így működ-jék, annak ellenőre a hivatalnok-bíró és az ügyészség, magasabb vonalon a főbírótság. A bírói hatalom centralisatioja mellett tanúskodik az önkormányzat classicus földének, Angliának. jogtörténete. Az esküdszéki szervezet országos jellege nyilvánul az: esküdteknek föltételesen történő berendelésében Londonba (nisi prius).¹⁾ A közigazgatás tekintettel van a helyi viszonyokra, de jogigazság csak egy van az országban. Mindez eléggé bizonyítja, hogy az esküdszék nem önkormányzat.

A felhozott érvek igazolják a nemzetnek, mint activ államalanyoknak, hármasszervezetét, a melynek lényeges kiegészítő részét teszi az állam helyi önkormányzata. Az egészből árad a világosság a részekre. Az állami önkormányzat is tehát csak úgy érthető, ha azt, mint az államilag activ nemzet egyik nyilvánulását, tekintjük.

Ebből folyik első sorban az alapigazság, hogy az állami önkormányzat (local Selfgovernment) tiszta állami momentum. Nincs abban semmi egyéb, mint állam. Épp úgy állam az, mint a miüisterium vagy a parlament. Legalább elméletben így van. A gyakorlatban olykor 'elgyöngül az állam a maga helyi életében, de máskor viszont sokkal erősebb, mint a központon. A magyar állameszme századokon keresztül erőteljes életet folytatott a megyében, míg a helytartó-tanácsban és a kancelláriában szinte megsemmisült.

Míg az állami önkormányzat (local selfg.) tisztán államigazgatás, addig a társadalmi önkormányzat merőben magánigazgatás. Az állami önkormányzatban nincs semmi egyéb a nemzetben, mint activ államalanyon kívül. S épp úgy a társadalmi önkormányzatban sincs semmi egyéb az egyéneken, mint activ társadalmi alanyon kívül.

Oka ennek az, hogy az állam és társadalom teljesen kimeríti az emberi összetételt. Nem pusztá jogi formákat értek

¹⁾ Concha Győző, Újkori Alkotmányok. Második kötet. 1888. — 422—423. 1.

azok alatt. Már jogilag is a közjog, mint rendszer (vagyis az állam szabadságának szervezete) és a magánjog mint rendszer¹⁾ (vagyis az egyén szabadságának szervezete) kimerítő. De az állam és társadalom nem pusztán jogászai megkülömböztetés eredménye. Azok súlypontja, lényege az életviszonyokban van. Az ember nemcsak jogi formalizmusban, hanem az életviszonyokban éli úgy a saját egyéni életét, mint a nemzetnek államéletét, és majd egykor az emberiségét is. Az életviszonyok alakulnak tehát úgy az egyénmilliók életének nagy organikus rendszerévé, vagyis társadalommá, mint a nemzetnek személyes erkölcsi világrendévé, azaz állammá. Egy tökéletes civilisatióban minden szellemi erkölcsi és gazdasági életviszony teljesen át van hatva úgy az ember, mint az állameszme által. E szempontból állam és társadalom csak alakilag különböznek. Ezen alapszik az államigazgatás és a magánigazgatás szintén kimerítő megkülömböztetése. S a kettő közé, mint négvészögös kört, mint logikai semmit szokták beilleszteni az önkormányzatot. Ez az uralkodó nézet hazánkban is, a hol sokat vitatkoznak ma a hivatalnokok kinevezése és választása fölött, de abban általában egyetértenek, hogy a megye nem ugyan magánigazgatás, de valami ellentéte az államigazgatásnak is. Hasztalanul állt őrt a magyar megye nvolez századon keresztül a magyar állameszme mellett; igazi állami önkormányzatnak ma nincs pártja hazánkban.

Annak az elméletnek, mely az önkormányzatot, mint Mohammed koporsóját, az állam és társadalom közé függeszti, legfőbb képviselője *Laband*. Szerinte ugyanis az önkormányzat abban áll, hogy az állam a maga hatósági jogait nem gyakorolja directe, hanem azok gyakorlását átruházza oly személyekre, a kik neki ugyan alá vannak rendelve, de a kik vele szemben külön nyilvánjellegű jogkörrel, fogalmilag különböző existenciával bírnak.²⁾

E definitio szerint az önkormányzat már nem államigazgatás. mert a jogainak gyakorlását más alanyra átruházó

¹⁾ Hangsúlyozom: *mint rendszer!* Mert egészen más a köz- és magánjogi elem. Közjogi elemmel a magánjog rendszerében is nagy mértékben találkozunk.

²⁾ I. m. 101. lap.

államnak önkorlátolásában áll; és még nem magánigazgatás, mert nyilvánjellegű. Csak helytelen értelemben mondható ez alaki fogalomnak; mert valójában nem egyéb, mint egy igen bő, kényelmes öltöny, a mely igen különböző termetre adható (pl. középkori hűbéri önkormányzat, városi autonómia, német tagállam), de egyikre sem illik.

Ha szemünk előtt tartjuk az állami önkormányzatot, mint a nemzet államalanyiségának egyik szervezeti alakját, s ebből folyólag annak tiszta állami lényegét, akkor el kell vetnünk azt a nézetet is, a mely az államigazgatás önkormányzati gyakorlásában »átruházott« hatáskört lát. A nemzetnek mind a bárom szervezete (parlament, esküdtszék, önkormányzat) közvetetten államszervezet, és ama szervezetek működése közvetetten állami működés. Valamint a parlamenti választást vagy az esküdti funkciót gyakorló polgárok nem átruházott hatáskört töltenek be, hanem mint a nemzet activ államalanyiségának közvetetten, a nemzeti én-nel azonos orgánumai működnek, úgy a közigazgatási önkormányzatot teljesítő polgárok tevékenysége is magának az államnak személyes nyilvánulása, vagyis maga az állam. Abban tehát igaza van *Labandnak*, hogy az önkormányzat nem »Zwischenbau zwischen Staat und Gesellschaft«, de épen oly kevésbé »Zwischenbau zwischen Staat und Unterthan«, mint ő állítja;¹⁾ mert az »Unterthan« mint activ polgár az önkormányzatban maga az állam, a kormányzó és kormányzott kategóriáinak azonossága.

Ha az állami önkormányzat épp úgy maga az államilag activ nemzet, mint akár a parlament, akár az esküdtszék, akkor az állami önkormányzat hatásköre sem lehet az állami hatáskör megszorítása, mint sokan ezt az önkormányzatról minden további megkülönböztetés nélkül állítják, mert a centralisatio és decentralisatio igen különböző értelmét öntudatlanul fölcserélik.

A centralisatio és decentralisatio kérdése előfordulhat az állami hatáskörön belül, mint az államhatalomnak belső szervezeti kérdése; de előfordulhat ez a kérdés úgy is, mint egyfelől az állami hatáskör, másfelől a társadalmi és egyéni

¹⁾ u. m. 101. I.

szabadságkor határvonalának megjelölése. Centralizálni lehet úgy, hogy a mi már eddig is az állam hatáskörébe tartozott, azt az önkormányzatból a központi kormányzatba visszük, tehát az államigazgatás egyik alakjából a másikba. De centralisatiónak nevezik azt is, ha oly ügyet, a mely eddig nem tartozott az állam hatáskörébe sem a központra, sem az önkormányzatban, hanem a társadalmi szabadságra volt bízva, áttesszük a társadalomból az államigazgatásba, ennek akár központi, akár önkormányzati alakjába. Az első esetben a centralisatio nem terjesztette ki az állami hatáskört, hanem csak azt belsőleg másképen szervezte; az utóbbi centralisatio ellenben kiterjesztette azt a társadalmi és egyéni szabadság rovására.

Megfordítva a dolgot, lehet úgy decentralizálni, hogy a kormány köréből bizonyos ügyet áttesszünk az állami önkormányzatba. Ez az ügy az állam hatáskörében marad épp úgy, mint ha egy bürokratikus szervezetet decentralizáltunk volna, pl. Franciaországban a prefekt hatáskörének kiszélesítése által. Ez esetben tehát a decentralisatio által az állami hatáskör nem változott. Viszont, ha az állami hatáskörből, ennek akár egyetemes, akár önkormányzati alakjából, kiemelünk bizonyos ügyet, és azt a társadalomra és egyénre bizzuk, akkor decentralizálva megszorítottuk az állami hatáskört és gazdagítottuk a társadalmi és egyéni szabadságot.

A mondottakból látható, hogy nem minden önkormányzat korlátolja az állami hatáskört, hanem ezt csak a társadalmi önkormányzat teszi, míg az állami önkormányzat csak egyik módja az állami hatáskör betöltésének.

Az életben az állami és társadalmi önkormányzat gyakran egy szövevénynyé lesz; de az elvi különbséget azok közt ilyenkor is fönn kell tartani. Így pl. a község úgy is mint társadalmi. úgy is mint állami önkormányzati alany, megadóztathatja magát, de igen különböző alapon.

A község mint társadalmi önkormányzati alany megadóztatja magát az oda tartozók tulajdonjoga alapján, tehát végelemzésben szerződési alapon. Szerződni úgy is lehet, hogy szavazattöbbség mondja ki a megadóztatást. Tehát itt a szavazattöbbség nem a község őseredeti jogának nyilvánulása;

mert a társadalomban senki engem saját beleegyezésem nélkül meg nem adóztathat. Ennélfogva a községben sem, mint társadalmi alakzatban. Ez volt az adózásra nézve az uralkodó fölfogás a középkorban is, mint a mely majdnem egészen elmerült a társadalomban.

Másképp áll a dolog az államban. Itt a nemzet, mint államalany, őseredeti joggal rendelkezik a maga szellemi és gazdasági erőiről. A modern állam e jogot a szabad társadalom elvének (egyéni szabadság, tulajdon szentsége) föntartásával gyakorolja, de különbben az állami én épp oly korlátlan ura a polgárok személyében és vagyonában levő erőinek, mint az egyes a saját erőinek. Az alkotmányos formák nem korlátái e jognak, hanem csak gyakorlásának módjai és annak garantiái. hogy valóban a nemzet, mint állam, rendelkezék a maga erőiről. A község, mint állami önkormányzat, szintén a nemzeti önrendelkezés egyik formája, természetesen a törvény határain belül és felsőbb felügyelet alatt. Tehát a község ezen állami önkormányzati minőségében az állam önrendelkezési jogából folyólag adóztathatja meg magát. Ez esetben az adót megállapító szavazattöbbség ereje már nem az ott lakó tulajdonosok szerződésszerű beleegyezésén alapszik, hanem az államilag élő nemzet akaratának kisugárzása.

Az állami és társadalmi önkormányzat közt most kifejtett különböztetés gyakorlatilag is fontos; de helytelen alkalmazást nyerhet a *communalis* igazgatás helytelen fogalma miatt.

A *communalis* igazgatást szemközt szokták állítani az államigazgatással és az állami önkormányzattal. De nagyon tévesen, mert annak tárgyául oly dolgok szolgálnak, a melyek lényegileg az államigazgatás, különösen az állami önkormányzat körébe tartoznak, pl. helyi rendészet.

A község, mint társadalmi önkormányzati alany, tisztán magánjogi személyiség, háznak, földnek, vállalatnak, stb. tulajdonosa. Ha tehát a *communalis* igazgatás nevét az állami önkormányzat ellentéte gyanánt fönn akarjuk tartani, akkor azt csak a község ezen magánjogi körének megjelölésére alkalmazhatjuk. Ezen kívül logikailag csak egy út van még: a *communalis* igazgatás címén államot alkotni az államban *Gierke* szelleme szerint.

Ernst Neufcamp az önkormányzat lényegét abban látja, hogy az a ministeri (kabinet) igazgatástól független és csak a törvénynek van alárendelve.¹⁾

Neukampnál kabinetigazgatás és önkormányzat olyformán állnak szemközt, mint a kabinetjustitia és a független jogszolgáltatás. E párvonalt ő maga húzza. Itt tehát a közigazgatási önkormányzat függetlensége a bírói függetlenség módjára van construálva. Hogy ily fölfogás az államigazgatási szervezetet derékon ketté töri, és annak gondolat-, akarat- és cselekvényegységét megsemmisíti, azt bizonyítani nem szükséges. Ez inkább germán particularismus, mint állami önkormányzat. *Neukamp* jogi függetlenséget követel az önkormányzat számára, a miben részben igaza is van. De egyszersmind az önkormányzati függetlenségnek a nobile officiumban látható s világtörténetileg nagyszerű politikai megvalósulását kicsinyli.²⁾

NeuTcamp az önkormányzat fontosságát főleg a pártkormánynyal szemben hangoztatja.

Senki sem vonhatja kétségbe az állami önkormányzatnak azon, *Gneist* által is kiemelt érdemét, hogy az a magában véve teljesen jogosult pártkormányzás túlterjeszkedését és visszaéléseit gátolja. Államférfiak és államtudósok egyaránt hirdetik, hogy az önkormányzat mérséklő befolyására épp parlamentáris kormányrendszer mellett legnagyobb szükség van.³⁾ *Dupriez* hajmeresztő visszaélésekről beszél, a melyeket a pártkormány Olaszországban és Franciaországban rendszeresen gyakorol, és a melyeket úgy lehetne pár szóval jellemezni, hogy a politika tönkre teszi a nevezett országokban az administratiót és viszont az administratio a politikát.⁴⁾

Mіндеzen visszaéléseket és azokat a szerencsétlen pártalakulásokat, a melyek részben kútfői Franciaországban eme

¹⁾ Archiv für öffentl. Recht. IV. Bánd, 537—38. 1.

²⁾ U. o. 532. 1.

³⁾ *Tisza Kálmán*, Parlamenti felelős kormány és megyei rendszer. 1865. 17. és köv. lapok.

⁴⁾ Ezen szomorúan tanulságos állapotok élénk rajza olvasható: i. *Dupriez*, Les ministres dans les principaux pays d'Europe et d'Amérique. 1892/3. I. 337—42. és II. 502—9. lapokon.

visszaéréseknek és a melyek miatt ezen ország inkább félhet önmagától mint másoktól, — mindezen bajokat gyógyíthatná egy jól kifejlett állami önkormányzat. Ennyiben teljesen igazat adunk *Neukampnak*. De az állami önkormányzat fogalma és politikai lényege hamis világításba van helyezve akkor, ha annak fontosságát egyoldalúan a most említett negatív érdemre szorítjuk. Végre is az állami önkormányzat több mint villámhárító, mert lényeges része annak a szervezetnek, a mely által a nemzet *activ* államalannyá lesz. Az önkormányzat, mint az állam helyi működése, nemcsak biztosítéka a szabadságnak, hanem maga a szabadság, mert a nemzet állami önrendelkezésének egyik lényeges módja. Ha pártok és pártkormányok nem léteznének is a világon, állami önkormányzatnak akkor is kellene lenni; mert az az *államuralom* teljes megvalósításához tartozik a modern államban, és annak hiányában intézmények helyett *személyes toralomnak* kellene gyakorolni a közigazgatást. Az állami önkormányzatnak legnagyobb fontossága nem abban van, a mit elhárít, hanem abban, a mit alkot.

A német irodalomban gyakran találkozunk az önkormányzat *politikai* és *jogi* fogalmának megkülönböztetésével. Az önkormányzatot, mint jogi fogalmat, főleg azok említik, a kik annak lényegét a *saját* ügyek igazgatásában látják. E nézet szerint az önkormányzat a községnek, más *communalis* kapcsolatoknak s ügyi s élethivatásos *corporatióknak* alanyi joga az állammal szemben.

Az önkormányzatnak, mint ilyen jogi fogalomnak, erősebb kifejezésére alig találunk valahol, mint az 1848. évi német birodalmi alkotmányban, a mely általános elvül állította föl minden községnek azon alapjogát, hogy előljáróit, képviselőit választhassa, továbbá saját ügyeit, odaértve a helyi rendőrséget, önállóan igazgathassa az államnak törvényesen szabályzott felügyelete alatt.¹⁾

Ily jogi fogalom az állammal szemben csak a társadalmi önkormányzat lehet, mint a mely nem egyéb, mint az egyéni szabadság nyilvánulása. Az állami önkormányzat viszont maga

¹⁾ Bluntschli, Allgemeines Staatsrecht, 1868. Zweiter Band, 478. 1.

az állam. Minden jog, a mely az állami önkormányzatban előfordul, magának az államnak joga. Valamint az élethivatásos államhivatalra nem leket alanyi joga senkinek, ha csak *Benatzikkal*¹⁾ a középkorba visszamenni nem akarunk, rígy az önkormányzat mint államigazgatás sem leket joga az állammal szemben sem testületnek, sem *nobile officiumot* gyakorló egyes orgánumnak. Ennélfogva a községnek önkormányzati alapjogáról csak annyiban lehet szó, a mennyiben a község társadalmi önkormányzati alany. Hogy ez a misége a községnek mit foglal magában, arról már volt szó.

»Az »önkormányzat« és »autonómia« gyakran egy értelemben kasználtatik, főkép a gyakorlati politikában; máskor, főleg az elméletben, az autonómiának más értelmet adnak, és pedig többfélet. A «'melyek az autonómiát helyi érdekekre vonatkoztatják.²⁾ Mások kötelező szabályok alkotásának jogát látják abban, a mely kapcsolatban állhat az önkormányzattal (pl. községben), de önállóan is előfordulhat (így előkelő családok jogának megállapítása Németországban).³⁾ Hasonló értelemben mondhatni, hogy autonómia utján a község *abstract* szabály formájában törekszik feladatait megoldani, önkormányzatban pedig *concrét* cselekvés által.⁴⁾ A középkori városok kiváltságon alapuló autonómiája az önkormányzatot, mint a város *alanyi jogát* fejezte ki. Az autonómia ily alanyi jogi értelemben még ma is gyakran előfordul, és pedig igen helytelenül az állami önkormányzatra is alkalmazva. *Labandnál* különösen nagy szerepet játszik az autonómia, mint a német tagállamok egyik attribútuma. Ezen államok a birodalomnak önkormányzati orgánumai is. De az autonómia ennél több: törvényhozó, saját jogii, nem delegált hatalom, de azért még sem *souverain*, mert felsőbb hatalmat feltételez.⁵⁾ *Laband* e nézete alig jött volna létre a német birodalom mai alakja nélkül.

¹⁾ I. m. 22—23. 1.

²⁾ *Hegedűs Sándor*, Az önkormányzat és pénzügye, 11. lap.

³⁾ *Bindig*, i. m. 15. 1.

⁴⁾ *Dr. Joseph Ulbrich*, Lehrbuch des Oesterr. Staatsrechts. 1883. 279. lap.

⁵⁾ I. m. 107—8. 1.

A mondottak alapján az autonómiának különböző értelmét állapíthatjuk meg: *a)* Az autonómia lehet azonos fogalom az önkormányzattal, *b)* Kifejezheti a *nem* állami önkormányzatot. mint alanyi jogot (pl. egyházi autonómia), *c)* Mint szabályalkotás lehet bármely önkormányzatnak kiegészítő része. *d)* Mint szabályalkotás előfordulhat önállóan az önkormányzat egyéb attribútumai nélkül, *e)* Jelentheti azt is, hogy az állam saját törvényeivel él, a régi mondás szerint, hogy az igazi állam: **αὐτονομον, αυτοδικον, αυτοτελεῖ.**

Az állami önkormányzat szervezete.

Egészen másképp kell tárgyalni a fogalmat és másképp a szervezetet. Ott a logikai következetesség szigorúan uralkodik, itt a biológiai fejlődés törvényei.

Az állami önkormányzatnak nem minden alakja területi individualitás, de ilyenekben van annak súlypontja. A társadalmi önkormányzat úgy szellemi, mint gazdasági nyilvánulásában sokkal függetlenebb a területtől. Önkormányzati állam nincs területileg szervezett önkormányzati rendszer nélkül.

M. Th. Ducrocq három közigazgatási egységet különböztet meg: az államot, a megyét és a községet.¹⁾ Igaz, hogy van arrondissement és canton is. De az arrondissement nem morális személy,²⁾ és annak tanácsa csak parádé, hatalom és befolyás nélkül.³⁾ A canton pedig nem administratív, hanem csak választó és törvénykezési kerület.

Ducrocq három közigazgatási egysége a modern államra nézve egyetemes jelentőségű. *Maurice Hauriou* öt adminisztratív személyiséget különböztet meg (l'État, les départements, les communes, les colonies, les établissements publics).⁴⁾ A gyakorlati életben is előfordulhatnak a törvény által megállapított más területi individualitások. De a modern államigazgatás teljes rendszerét a három közigazgatási egység alkotja: állam, megye, község. Ez legtermészetesebb. A tartomány túlnagy

¹⁾ Cours de droit administratif. 1877. — Tome premier. 59.

²⁾ A. Batbie, Traité théorique et pratique de droit publ. 1886. VIII. kötet, 27. lap. •

³⁾ Dupriez, i. m. II. köt. 464. 1.

⁴⁾ Précis de droit administratif. 1893. 225. 1.

és csak ott hagyandó meg, a hol az államegységnek teljesen hódolva, mint Poroszországban, az államot történeti tradíciók erkölcsi erejével gazdagítja. Ellenben egészen elhibázott dolog lenne a département-ok fölé tartományi fölosztást helyezni Franciaországban, mely régi tartományi emlékeit egészen elvesztette.¹⁾ A tartományi fölosztástól azonban meg kell különböztetni vidéki culturalis gyúponok teremtését, a mi nagyon szükséges, de nem tartozik az államigazgatási organismushoz, hanem oly államigazgatási tevékenység, mely a népelet spontán fejlődését decentralizálja,²⁾ és pedig nem erőszakkal, hanem megfelelő hatású intézkedésekkel. Az administratív terület-felosztás tekintetében még megjegyzendő, hogy a járás, mint közvetítő orgánus a megye és község közt, szükséges ugyan, de nem veendő föl az említett közigazgatási egységek sorába, mint önkormányzati alany, mert elvonná az önkormányzati eröket mind a megyétől, mind a községtől, a nélkül, hogy ezek közül bármelyiket helyettesíteni tudná.

Az államterület administratív fölosztásánál a földrajzi viszonyok is tekintetbe jöhetnek: de sokkal fontosabb a történet. Az államterület fölosztása az államnak élő tagosulatává csak a történeti fejlődés által lesz. Ezen fölosztásnak tehát vagy spontán fejlődésen kell alapulni, vagy pedig ha az mesterségesen alkotott, később a történeti fejlődésbe kell lépnie, hogy ne maradjon pusztá intézmény, hanem legyen ugyanannyi erkölcsi egyéniséggé. Azért az önkormányzati testben minden történeti emléket gondosan meg kell őrizni, lehetőleg még az utcák neveit is. — Némely angol megye régiebb, mint maga Anglia.³⁾ Ha a magyar megyéről hasonlót nem mondhatunk is, alkotmányfejlődésünkkel az mégis oly szervesen azonosult, mintha egyenesen a természet alkotása lenne. Még az a történeti homály is, a mely a spontán fejlődés eredetét rejtegetni szokta, ott van a magyar megye bölcsője körül. A hol az abstract logika gyakorolta a maga mértanilag szabatos vanda-

¹⁾ Batbie, i. m. IV. k. 161. lapon említi az ide vonatkozó indítványokat.

²⁾ Hogy ne tolongjon minden erő a fővárosba.

³⁾ Freemann-Könyi, Az angol alkotmány fejlődése, 20. lapon.

lismusát, ott nem igen keletkezhetnek viták, mint az egységes és dualistikus megyei intézmény kérdése. Az angolok napjainkig fentartották azokat a területi és népességi aránytalanságokat, a melyek az abstract fölfogás előtt ugyanannyi képtelenségek, mert jól tudták, hogy ezen képtelenségekben századok élete és ereje van fölhalmozva. Az aránytalanul kicsiny megye is, mint élő individualitás, nagy erkölcsi erő. S viszont a nagy megye fölosztása által az állam erkölcsi erejének egy individualizált szervezete megy veszendőbe, s a belőle alkotott közigazgatási területek csak térképi alakok élet nélkül. Egy hatalmas fának kettéhasítása által nem lesz két élő fa, hanem csak pusztulás.

Az önkormányzati szervezet sokféleségét részint *alapformákra*, részint *alapelvekre* lehet visszavezetni. Önként értetik, hogy a tárgynak e kétféle földolgozása egymással szoros kapcsolatban van, de az egyik szempontnak mégis dominálni kell.

Dr. *Lechner* szerint az önkormányzatnak alapformái: a) önkormányzat az esküdszéki eljárás módjára, b) választott szervek által történő önkormányzat, c) az arra önként vállalkozók által gyakorolt önkormányzat.¹⁾

Az önkormányzati szervezet alakjaival foglalkozik dr. *Ernst Meier* is.²⁾ Szerinte az állam helyi végrehajtó hatalmát (az önkormányzatot) közvetítő tiszteletbeli hivatal három alakban mutatkozik: a) önkormányzat az egyes hivatal (Einzelamt) alakjában, b) communalis önkormányzatban (Lokál-, Sammt-, Kreis-, Bezirks-, Provinzialgemeinden), c) egyesületben.

E rövid idézetből is látható, hogy *Meier* alapformái államigazgatásilag nem oly kimerítőek, mint a *Lechneréi*, de egyszersmind *Stein* nyomain haladva, túlterjeszkednek az államigazgatáson, mert az egyesület nem tartozik az államigazgatási organismushoz, ha annak közérdekű célja van is.

Jelen dolgozat az önkormányzatot a szervezetének alapul szolgáló vezérelvek szerint tárgyalja, s így az alapformákat itt csak annyiban vesszük tekintetbe, a mennyiben azok a vezérelvek megvalósítására szolgálnak.

¹⁾ Hoffmann Pál, Jog- és államtud. folyóirat. 1871. 197. 1.

²⁾ Holtendorff, Encyclop. 1873. kiad. I. 853.

Bármily sokfélék is az államok önkormányzati intézményei, mégis két vezérelvre valamennyit vissza lehet vezetni. Az egyik szervezeti elv a *kötelesség* és *munka*, a másik a *jog és hatalom*

Az állami önkormányzatnak, mint kötelességnek és munkának szervezete az ingyenes államhivatal. Annak mint jognak és hatalomnak szervezete a korporatív alakzat (valamennyi tagnak gyűlése vagy azok választott képvisellete). Az utóbbi elv szerint az önkormányzati munkát az önkormányzati corporatio által választott és fizetett hivatalnokok teljesítik.

Az önkormányzati szervezetnek említett két vezérelve tiszta állami momentum; állami kötelesség, állami jog. Ennélfogva a jog gyanánt szervezett állami önkormányzat épen nem jelenti az önkormányzatot, mint az állammal szemközt állított »jogi fogalmat«, hanem csak olyan jogot, a milyen a polgároknak politikai joga általában. Minden politikai jog a parlamentti, esküdtszéki és önkormányzati szervezetben a nemzetnek mint államnak joga, A polgárok csak a nemzeti államjogok gyakorlásának orgánusai. E jogok tehát reájuk nézve teljes mértékben kötelességek is. Nem is jogi kérdés az. vájjon az önkormányzatot mint jogot, vagy mint kötelességet szervezzük-e? hanem tisztán politikai kérdés. Mert hisz jogilag a politikai jogokban jog és kötelesség a legteljesebb azonoság. Tényleg azonban majd a jogi, majd a kötelességi oldal domborodik ki inkább. Így a közigazgatási munkát teljesítő angol békebírónál a kötelességi oldal, viszont a hivatalokat osztó, érdekek fölött döntő, tehát rendszeres közigazgatási munka nélkül hatalmat gyakorló megyei bizottságnál a jogi oldal.

Az állami önkormányzat kötelességi és jogi szervezete közt tehát államjogi különbség nincs. De annál inkább különböznek azok ethikai tartalom és lélektani hatásra nézve. Semmi sem ápolja inkább az állameszmét a polgároknak, mint a kötelességgé szervezett önkormányzat; viszont a politikai jog seliol sem hanyatlik oly könnyen magánérdek színvonalára, mint az önkormányzati korporációkban. Ez a körülmény az államjogi jelleg szempontjából nem jó tekintetbe, de a politikusnak azt egy pillanatra sem szabad szem elől téveszteni.

Az állami önkormányzatot, hogy az a modern államban teljes, az egész népéletet átkaroló befejezett rendszer legyen, szervezni kell úgy is mint kötelességet (az ingyenes államhivatalban), úgy is mint jogot (corporatív alakban). De az elsőnek föltétlenül domináló állást kell adni.

Az állami önkormányzatnak legnemesebb, politikailag legtökéletesebb alakja az ingyenes államhivatal, a mint azt az angol békebíró állásában látjuk. De végre is az ily módon szervezett önkormányzatban aránylag mindig csak kevesen vehetnek részt, bármily demokratikus alapon építsük azt föl úgy a megyében, mint a községben. Tömeges erőt csak corporatív szervezet által adhatunk az önkormányzatnak. A nemzetet lehetőleg az összes polgárokból kell activ államalanyokká szervezni. A népélet minden ízében rendszeresen ápolni kell az állami gondolatot és érzetet. A törvények által állított külső korlátok csak félig szüntetik meg az anarchiát; a polgárok lelkében kell az egészen megszüntetni.

Helyesen tette ennélfogva az 1888-diki angol megye-reform, hogy a corporatív alakzatot fölvette az önkormányzati rendszerbe az ingyenes államhivatal mellé. Ezt a szervezeti teljesség már rég követelte. De midőn a megye kormányzatának súlypontját is a corporatív alakzatba helyezte, akkor szakított az angol önkormányzat századok által szentesített elvével s az önkormányzat jogi oldalát emelte a kötelesség fölé. Az ingyenes államhivatal domináló állását meg kellett volna hagyni. A haladás minden barátja óhajtotta, hogy az angol önkormányzat demokratikusabb alapra legyen fektetve. De ezt a régi elvnek (az ingyenes államhivatal domináló állásának) megtartása mellett kellett volna tenni. S midőn az angol törvényhozás ezzel az elvvel szakított, akkor egyúttal az önkormányzatba fölvelt új elemeknek megérdemlett vagy meg nem érdemlett állami szegénységi bizonyítványt állított ki.

A közigazgatási munkát teljesítő ingyenes államhivatalt az állami önkormányzat corporatív alakja (közgyűlés) választás által tölti be. Az állami önkormányzatban azonban az ily választás egészen mást jelent mint a társadalmi önkormányzatban. Egy részvénytársaság a maga *saját* hivatalnokait választja, ezeknek magánjogi meghatalmazást ad. Az állami önkormányzati közön-

ség államhivatalnokokat választ, kik mint ingyen szolgáló-
 orgánumok, az államnak helyi önkormányzatát gyakorolják. Az
 állami önkormányzat tiszteletbeli hivatalnokait választó megyei
 és községi közönség épp oly kevéssé választ *saját* hivatalnokot,
 miként a választókerület nem választ *saját* országgyűlési kép-
 viselőt. S miként a választókerület a nemzetnek, mint activ
 államalanyának parlamenti szervezetét alkotja a választás által,
 úgy a hivatalnok-választást gyakorló megye és község ugyan-
 annak önkormányzati szervezetét.

Az állami önkormányzatnak tiszteletbeli hivatalnokait
 (a békebírákat) Angliában a kormány nevezi ki. E példa az
 állami önkormányzat demokratikus irányú szervezetében nem
 utánozható. Az ingyenes államhivatalnak és az önkormányzati
 közönségnek egy erőteljes erkölcsi egyéniséggé kell lenni, a mi
 csak az állami önkormányzat tiszteletbeli hivatalnokainak
 választása által érhető el.

Megjegyzendő egyébiránt, hogy itt sem a kinevezés, sem
 a választás nem veendő burokratikus értelemben. Az élet-
 hivatásos hivatalnokot (bureau-i elem) a kinevezés, illetőleg a
 választás teszi azzá, a mi. Az ingyenes államhivatalt gyakorló
 önkormányzati néporganum viszont már ilyen az életviszonyok
 természetes fejlődése által. Akár a kinevezés, akár a választás
 csak megkeresi és megtalálja őt; csak a pontot teszi föl az
 élet által irt »i«-re. A népélet maga teremti a maga orgánu-
 mait, a kik által a nemzetnek parlamenti, esküdtzéki és ön-
 kormányzati szervezetében államilag activvá lesz. A kinevezés,
 a választás, vagy az esküdtek összeírása csak köztekintélylyel
 constatálja a néporganum létét, mint a fémjelzés az ékszernek
 arany vagy ezüst tartalmát. De maga ez a constatació nagy
 lélektani szerepet játszik a politikában. Tegyük föl, hogy a
 kinevezés még jobban megtalálná a nemzeti élet fénylő csú-
 csait, mint a választás, és hogy azokat vinné a képviselőházba,
 a kikben a népélet legtökéletesebb kifejezésre jut, s a kik
 ennél fogva a nemzet parlamenti szervezetének természetes
 orgánumai. Egy ilyen nagyon tökéletes, de kinevezett kép-
 viselőház hasonlítana egy remek, de élet nélkül való márvány-
 szoborhoz. Az önkormányzatban is az államot a népéleti
 csak maga a nép képes összekötni. Nem elég, hogy a nép-

orgánum a nemzetnek hármasként állami szervezetében az őt megillető helyre jusson; a nép szemének kell őt megtalálni, és a nép kezének oda állítani.

Egy nagyon elterjedt tévedéssel szemben hangsúlyozom, hogy a polgárok választása épp úgy állami tény mint a kormány kinevezése, mert a politikai jogot gyakorló polgár épp úgy maga az állam mint a kinevezést teljesítő kormány. Ennélfogva a francziák — egészen fölöslegesen tépelődtek a *Ducrocq* által említett 12 systémán keresztül a fölött, hogy a községi eljárónak egyfelől mint a communalis associatio fejének, másfelől mint a kormány képviselőjének és ágensének állásában lévő ellentétet e hivatal betöltésének valamely módjával kiegyenlítsék: ¹⁾ mert a választás mind az állami, mind a társadalmi organisationak alapalakja, s így magában hordja a kiegyenlítést. Az észak-amerikai Egyesült-Államok elnökét a polgárok választják. Helyes-e ez vagy nem, az ide nem tartozik. De az bizonyos, hogy e választott hivatalban van annyi állami tartalom, mint bármely kinevezett községi eljáró állásában. Nagy tévedés a választásban akár az állami jelleg ellentétét látni általában, akár pedig különösen a kormányhatalmi szervezet egységének megrontóját.

Azon körülmény, hogy az állami önkormányzat tiszteletbeli hivatalnokai az önkormányzati közönség által választatnak. éppen nem »árt azok főnebb hangsúlyozott domináló állásának. Csakhogy a választást ne értelmezzük társadalmi, magánjogi megbízásnak, mint egykor az utasítással ellátott országgyűlési követeknél. A polgárok által az államjog körében történő választások nem az ő joguk, sőt nem is az ő tényök. Ők a nemzeti jogot gyakorolva, a nemzeti tényt alkotják meg. A társadalmi választásoknál egyik alany a másikra jogot, hatalmat átruház. Ez származékos hatáskörre és alárendelt orgánumra vezet. Az állami választásoknál nincs semmi átruházás, sőt különböző jogalanyok sincsenek, hanem csak egy jogalany: a nemzet, mint állam. Ennélfogva az állami választások nem több alany közt főnforgó jogviszonyok, hanem eszközei annak, hogy a nemzet mint államalany konstruáltas-

¹⁾ I. m. I. k. 177. lapon.

sék. A választott államhivatalnoknak joga épp oly kevésbé származékos jog mint a modern nemzetképviselété, ennél fogva a választók irányában nem is vezethet alárendeltségre, kivéve kerülő úton, a fizetés által; de itt tiszteletbeli hivatalnokokról van szó. Hogy a tiszteletbeli államhivatal az önkormányzati közönséggel egy ethikai egyéniséggé legyen és állandóan ilyen maradjon, a nobile officiumot teljesítő államhivatalnokoknak oly számarányban kell lenni körülbelül, mint az angol megyében a békebírák. Ha kevesen vannak, nem képesek az államot a népélettel összekötni. A politikában nem áll az, hogy a mit kevesen elvégezhetnek, azt ne tegyék sokan. Sőt ellenkezőleg, annyinak kell részt venni abban, hogy az valóban a nemzet tette legyen. Hisz egy ember is alkothatja jó törvényt, de hogy a törvény a nemzet alkotása legyen, ahhoz a polgárok millióit átkaroló parlamenti szerkezet szükséges. Így van a dolog a közigazgatásban is. A népélet közigazgatásilag activ csak számos néporganum által lehet. S ezekben is csak akkor, ha a választások gyakrabban, pl. három évenként, ismétlődnek.

Ma a közigazgatás szaktudomány. Ennél fogva az állami önkormányzat ingyenes hivatalnoka mellé élethivatásos, fizetéses hivatalnokot kell adni, hogy az utóbbi a közigazgatási ügyeket földolgozva, amant véleményével szakszerűen támogassa.

A francia közigazgatási jogtudomány háromféle államhivatalnokokat különböztet meg: *a)* autoritás, a kik döntenek, parancsolnak, *b)* employés, a kik az ügyeket a döntésre előkészítik, *c)* agents, a kik a parancsot végrehajtják.

Ezen kategóriákkal operálva, azt mondhatjuk, hogy az employé szerepe teljesen az élethivatásos, fizetéses bureaui elemre ruházandó, az autorité kizárólag ingyenes államhivatal (néporganum) legyen, az agent teendői a mai viszonyok mellett túlnyomólag fizetéses orgánumok által teljesítendő, de kívánatos, hogy ezek mellett tiszteletbeliek is alkalmaztassanak.

Míg a régi angol selfgovernmentben a bureaui elem nagyon is fejletlen maradt, addig Poroszországban részint mint elnökség (pl. a Landrath a Kreisasschussban), részint mint a per majora capitum határozó önkormányzati collegiumok egyenlő jogú szavazó tagja (Provinzialrath, Bezirksasschuss) messze túlterjeszkedett a fönt jelelt korlátokon.

Ennek a véleményező, referáló fizetéses, bureaui elemnek országosan egységes igazgatása a kormány kezében összpontosítandó. Ezek kormányhivatalnokok, nem tartoznak az önkormányzathoz, hanem ezt csak külsőleg támogatják, a kormány által kinevezendők, és czélszerűség szerint az egész országban bárhol alkalmazandók. Ma talán már szót vesztegetni is fölösleges annak bizonyítgatására, hogy az életbivatásos államhivatalra a választás nem alkalmazható. Nincs veszélyesebb, mint a polgárokat arra szoktatni, hogy kenyérpályákat osztogassanak az államban, mert utoljára magát az államot is egy nagy kenyérkereseti intézménynek tekintik. Hová vihet ez az irány, arra nézve elrettentő például szolgálhat az amerikai spoils-system, és a hivatalok rotatiója. Ruházzanak át a polgárok kötelességet, a mi ethikailag emel, de ne rendelkezzenek sok ezer család kenyéréről, a mi az élethivatásos hivatalt magánérdekeknek szolgáltatja ki, irigykedésre, áskálódásra vezet. ¹⁾

A kormány által országosan igazgatott bureaui elemnek még az a nagy előnye is van, hogy az állami önkormányzatot kiemeli elszigeteltségéből, ápolja az államigazgatás gondolat-, akarat- és cselekvényegységét, a nélkül, hogy mint puszta véleményező factor, árthatna akár a helyi viszonyok tekintetbe vételének, akár az önkormányzat függetlenségének. A bírói függetlenségnek sem árt a kormány által kinevezett s a bíró mellé adott szakértő.

Az élethivatásos hivatalnak gazdasági alapja a fizetés. Az ingyenes államhivatal gazdasági alapjáról a népelet természetes fejlődése gondoskodik. A középkorban csak a földbirtok adott független állást. Csakugyan ezen alapon fejlődött ki a magyar és angol önkormányzat, a mit nagy tévedés feudalismusnak mondani, mert nem az állami jogok lettek abban birtokjogokká, hanem épp megfordítva, a birtok vitezett államszolgálatba.

Ije bármily fényes szerepet játszott a magyar és angol földbirtok az állami önkormányzat történetében, ezen állásponton többé nem maradhatunk. A nemzetgazdaság mai tel-

¹⁾ Mikor *Montesquieu* a hivatalnokválasztást magasztalta, akkor a hivatal mint polgári kötelesség lebegett előtte, nem pedig mint életpálya.

jesebb kifejlődése folytán, mind a bárom termelési tényezőt: a természetet, a tőkét s az emberi munkát az állami önkormányzat gazdasági alapjává kell tenni, mert mind a bárom képes önálló társadalmi állást biztosítani. Minél inkább sikerül ezen tényezőket, mint az állam helyi önkormányzatának alapjait. organicus egységbe foglalni, annál inkább útját szegjük a társadalmi érdekek egyoldalú közigazgatási befolyásának. Minden élethivatási körben folyni kell az államképző lélektani processusnak. mely az embert a társadalmi érdekharcz fölé emelve, igazi állami lényvé, egész emberré teszi.

A földbirtokost, főleg a középkorban, mikor a gazdasági szenvedélyek még aludtak, könnyű volt ingyenes államszolgálatba vinni. Sokkal nehezebb erre bírni korunkban a tőkét és munkát. De ha nem akarjuk, hogy a modern nemzetállam áldozatul essék az anarchiának, akkor kényszeríteniünk kell az embereket arra, hogy valahára megértsék, hogy az idő nemcsak pénz. hanem a nemzet is. mert ha nincs időnk a nemzet állami munkájának teljesítésére, akkor a nemzet mint állam nem is folytathat életet. *Rousseau* több. mint száz év előtt fölajdult, hogy vannak természettudásaink, mérnökeink, vegyészeink, csillagászaink, költőink, zenészeink, festőink, de polgáraink nincsenek, vagy ha volnának is még itt-ott, elhagyott vidékeken, nyomorultan és megvetve vesznek el.¹⁾

Ma, az ú. n. állampolgári szervezet korában, ismét kérdezhetjük: vannak-e még állampolgárok: vagy talán már maga az állam is csak egy részvénytársulat? Annyi bizonyos, hogy a kinek nincs ideje ingyenes állami munkára, az nem is állampolgár.

Az ingyenes államhivatal és a corporatív önkormányzatnak egymáshoz való viszonya röviden a következő:

Az állami önkormányzat súlypontja nem a corporatív alakba, hanem az ingyenes államhivatalba helyezendő. A corporatív önkormányzat (pl. megyei közgyűlés) teendői következők: *a)* önkormányzati költségvetés és számadás, *b)* statutumalkotás, *c)* ingyenes államhivatalnokok választása, *cl)* saját területén a közigazgatás ellenőrzése, *e)* az administration consultative gyakorlása.

¹⁾ Discours sur les sciences et les arts. Seconde partie.

Ellenben az önkormányzati testnek egész kormányzása, minden az önkormányzat körébe tartozó concret döntés, különösen a közigazgatási bíraskodás önkormányzati gyakorlása, az alsóbb önkormányzati hivatalnokok kinevezése és fegyelmi ügye a nobile officiumot teljesítő államhivatalnokok körébe tartozik. E hivatalnokok vagy egyenkint kormányozzák a megyét, vagy kisebb-nagyobb, vagy egyetemes gyűléseikben, mindenütt a fizetéses, szakszerű bureaui elem támogatása mellett.

Az activ államigazgatás tehát egészen a tiszteletbeli államhivatal föladata. A corporativ önkormányzat azt sem mint közgyűlés nem gyakorolja, sem bizottságai, sem *saját* hivatalnokai által. Vannak a corporativ önkormányzatnak ily saját hivatalnokai (iktató, kiadó, számvevő), valamint a tanácskozást előkészítő bizottságai is, de ezek a megyét és községet nem kormányozzák.

Az állami önkormányzat ingyenes hivatalnokai közvetlenül a kormány rendelkezése alatt állva kormányozzák a megyét és községet. Aem a corporativ önkormányzat útján, hanem közvetlenül a ministeriumtól kapnak rendeleteket és utasításokat, a melyek azonban a corporativ alakzattal is közlendők. Egy szóval, az állami önkormányzat ingyenes hivatala jogilag úgy alá van rendelve a kormánynak, mint akár a francia préfet, de tényleg sokkal függetlenebb, éppen mivel ingyenes.

E szervezeti elvek valószínűleg ellentétésekkel fognak találkozni. De soha sem szabad felednünk, hogy itt nem egy önmagában befejezett és magában megálló *társadalmi* önkormányzati testről van szó. Az *állami* önkormányzat megszűnik állami lenni, ha az magában megáll és befejezett. A corporativ önkormányzat és ingyenes államhivatal tehát ethikailag összekapcsolandó, de ez a dualistikus szervezet teljesen befejezett egységgé csak az egész államot képviselő kormány által lehet. Ettől az elvtől eltérve, társadalmi önkormányzatot szervezünk az államban. Igaz, hogy a régi magyar megyei önkormányzat más elven nyugodott. Csakhogy abban a félig öntudatos korban nem vonták az emberek a szervezetben rejlő

elvnek consequentiáit, s a társadalmi egoismus sem fenyegette az államot vízözönnel. A magyar megye nem volt oly tökéletes szervezet, mint az angol Selfgovernment, de eredménye épp oly jeles volt. mert közszellemben kezeltett. A régi angol önkormányzat a kifejtett szervezeti elmélettől főleg a corporativ alakzat hiánya által különbözik, az újabb (1888) viszont éppen azért, hogy túlsúlyt ad a megyei tanácsnak (a corporativ alaknak) az ingyenes államhivatal fölött.

Itt egy megjegyzés teendő, a mely tulajdonképen az állami önkormányzat fogalmára vonatkozik, de csak a szervezettel kapcsolatban érthető. Gyakran a nobile officiumot azonosítják az állami önkormányzattal. Ha ez csak olyféle mondas, mint pl. az, hogy a tiszta levegő maga az egészség, akkor nincs ellene kifogás. De fogalmi azonosság a kettő közt nincs. Ingyenes államszolgálat és ingyenes államhivatal van az állami önkormányzaton kívül is. Viszont fogalmilag a fizeteses orgánus sincs kizárva az állami önkormányzattól. De ez nem csökkenti az ingyenes államhivatal szervezeti jelentőségét az önkormányzatban.

Dr. O. von Sarwey az ingyenes államhivatalt az önkormányzattal fogalmilag azonosítva, az egész állami organismust egyoldalúan és csonkán construálja. Szerinte a tiszteletbeli hivatal és a bureaui elem az egész államot átkaroló megkülönböztetés (eine durchgreifende, das Gesamtleben des Staats mitbestimmende Unterscheidung).¹⁾ — Hogy ez a megkülönböztetés logikailag nem szabatos és nem kimerítő, azt bizonyítja a fizeteses parlamenti minister, a ki se nem bureaukraticus. se nem tiszteletbeli, se nem önkormányzati hivatalnok. Kimerítő. azaz: mind a három hatalmi ágnek minden alakzatát és fokozatát átkaroló megkülönböztetés a bureaui elem és a néporganum. *Sarwey*-nél is a logikai fölosztás egyik ága a bureaui elem. de annak másik ága. az ingyenes hivatal, sokkal szűkebb. mint a néporganum. Kincs oly állami orgánus, a melyre a bureaui hivatalnok és a néporganum kategóriája fogalmilag, sőt világtörténetileg alkalmazást ne nyerne, és

¹⁾ Das Staatsrecht des Königreichs Württemberg. 1883. XI. kötet, 259. lapon.

pedig mindig kimerítően. Minden bíró vagy hivatalnokbíró. vagy népbíró. Láttunk bureaukratikus (azaz a népélettől külön vált) hadsereget, de láttuk azt is, hogy az állam a maga katonai szervezetében is egy volt a néppel. A parlamenti minister, és az észak-amerikai Egyesült-Államok elnöke néporganum, viszont az absolut fejedelem minisztere bureaukratikus hivatalnok. Ugyancsak Észak-Amerikában az időről-időre ezenként kisöpört hivatalnokok,¹⁾ bár fizetősök van. éppen nem mondhatók bureaui elemnek, inkább a néporganum torzképei, de mint ilyenek is logikailag *Sarwey* ellen bizonyítanak. Végűi a néporganum és a bureaui elem kimerítő megkülönböztetése alkalmazható még a parlamentre is, a melyet ugyan kiváló értelemben néporganumnak szoktunk tekinteni s méltán, de éppen nincs kizárva a lehetőség, hogy egy parlament az élethivatásos hivatal bureaukraticus jellegét öltse magára, sőt korunkban ez a lehetőség majdnem fenyegető veszélylyé lett.

Az állami önkormányzat ingyenes hivatalnoka közvetten (nem közvetett) államhivatalnok. Ez a mondottakból következik. Csak államigazgatás van és magánigazgatás. Tehát csak államigazgatási és magánigazgatási hivatalnok lehetséges. Az államigazgatási hivatalnok tisztán állami jelleggel bír, akár a központi kormányzatban alkalmaztassák, akár az államnak helyi működésében. Az angol békebíró állása épp úgy teljes mértékben állami, mint az angol minisztere. Az állami önkormányzatban nincs semmi egyéb, mint állam, tehát annak hivatalnoka sem lehet egyéb, mint államhivatalnok. És pedig közvetten hivatalnoka az államnak, mert maga a közigazgatási önkormányzat is nem helyi képviselője vagy megbízottja az államnak, hanem maga az állam. Az államnak helyi élete úgy közvetten, mint annak egyetemes országos élete. Általában az állam egész belső szervezete lényegileg közvetten mindenütt. A személyes lét a maga belső életében nem is lehet más. A parlament nem képviseli, hanem vezeti a nemzeti gondolat és akarat fejlődést az összes polgárokbán. Valamint az egyes ember belső életét nem lehet képviselni, úgy az

¹⁾ Earl Grey — Graf Leo Thun: Die parlament. Regierungsform. 1863. 158. I. és Dupriez, i. m. II. köt. 127. és köv. 11.

államét sem. A kik azt tanítják, hogy a közigazgatási önkormányzat hivatalnokai ugyan közhivatalnok, de nem állami, azok azt föltételezik, hogy az állam és magánélet közt még van egy harmadik vidék, a mely nyilvánjellegű, mint az állam, de mégsem az állam. Ez az államnak beolvasztását jelenti egy magasabb kategóriába (teszem, *Bahr* Rechtsstaatja szerint a Genossenschaftba), mert miként lehet valaki köz —, de nem államhivatalnok, ha csak nincs egy magasabb gyűjtő fogalom, a melyben az állam, a közigazgatási önkormányzat és péld. egy fogyasztási szövetkezet egészen egy lábön állnak. A kik viszont a közigazgatási önkormányzat hivatalnokát államhivatalnoknak tartják ugyan, de csak közvetett értelemben, azok épp úgy mondhatnák, hogy a gondolkodás közvetett emberi működés, a szem közvetett emberi orgánus.

Az állami önkormányzat ingyenes hivatalának állami jellegűnek kell lenni nemcsak a jogász logika szerint, hanem ethikai tartalma által is. Ezt csak oly szervezet eszközölheti, a mely az önkormányzatban minden gondolatot folytonosan az államra irányoz; és pedig az igazi államra, nem valami patrimonialis magánhatalomra. Hogy a porosz Gutsvorsteher e kelléknek meg nem felel, az kézzel fogható. A Gutsbezirkben folytathat életet a feudális állam, de soha a nemzet mint activ államalak.

Az önkormányzat állami szervezetének kifejtett elveit a részletes kivételben az önkormányzati egyéniséghez kell alkalmazni. Megye és megye közt is nagy és sokféle különbség van. Még inkább község és község közt a kis falutól a világvárosig. A jelentékenyebb városok a megyével egyenlő rangra emelkedők. Sőt Poroszországban Berlin mint 13-ik tartomány szerepel. Mindazáltal a városoknak önálló törvényhatóságra emelésében nem kell nagyon pazarul eljárni; mert így a megyét minden városi elemtől megfosztanók. Egy pusztán falusi elemekből alkotott megye a modern népéletet nagyon egyoldalúan a modern államtól elmaradva tüntetné föl. s városi impulsus hiányában stagnatioba esnék.¹⁾ Viszont a kisebb város is

¹⁾ Dr. *Hermann Schulze*, Das preussische Staatsrecht. 1877. és 78. lap.

a megye kiegészítésére szorul. Az államigazgatás egysége végett is erőteljesen alkotott középhatóságok szükségesek, hogy a fölsőbb rendelet támpontot nyerjen és mintegy lélekzetet vegyen, mielőtt a legalsóbb orgánusok által végrehajthatnók.

Korunkban a népélet súlypontja mindinkább a városokba költözik. S épp a városban volt eddig az önkormányzat állami jellege leghalványabb. Általában minden községnek nagy hajlama van arra, hogy állam legyen kicsinyben. A *saját* ügy sohasem volt oly erős a megyében, mint a községben. Ki hallott valaha megyei polgárokról? De városi polgárokról még ma is beszélnek. Sőt van városi polgári öntudat és önérzet. Sokan ezt mint a helyi kapcsolatok erőteljes nyilvánulását örömmel látják. Csakhogy a helyi kapcsolatok az állampolgárnak kell betölteni. A particularis polgárság mindig az állampolgárság csorbításával jár. Az állami önkormányzatot nem városi polgárok gyakorolják, hanem állampolgárok. A városoknak ezen nem a modern államba való particularismust csak az ingyenes államhivatal győzi le, melynek tehát az önkormányzat corporatív alakja fölött városban még nagyobb túlsúlyt kell biztosítani, mint megyében, mert a corporatív alak magában még ápolja is a particularis polgárság szellemét.

Az állami önkormányzat szervezetében legveszedelmesebb az abstract egyenlőség s az egyéni jellegre nem tekintő sablonszerűség. Ilyen a francia községi szervezet, a mely a községek közt nem kategorizál, magasabb és alacsonyabb szervezetű, szélesebb és szűkebb jogkörrel bíró községek közt különbséget nem tesz.¹⁾ Sőt a francia szenvedély, mindent egyformává tenni, annyira ment, hogy 1884. óta csak egy lista van, a mely szerint az országos, a megyei, a járási és a községi képviselők választatnak.²⁾

Az állami önkormányzat szervezésének során nem szabad abból kiindulni, mintha az önkormányzati szabadság az önkormányzat alanyának vele született, ősi eredeti joga lenne, a mely tehát egyformán volna megállapítandó. Ilyen jogai csak

¹⁾ M. Dr. Lukács György, A francia közigazgatás szervezete. 18B4. 55. lap. Csak Paris és Lyonnak van külön szervezete.

²⁾ Batbie, i. m. III. k. 312. 1.

az államnak és az embernek vannak. Az állam akár nagy, akár kicsiny, valamennyi egyformán souverain. S az ember is_T mint ilyen, egyforma eredeti jogokkal bír. De az állami önkormányzat csak létalakja az államnak. Az állam úgy szervezi magát az önkormányzatban, a mint jónak látja. Bízhatja ezen szervezést az általa megállapított korlátokon belől magára az önkormányzati testre. De midőn az önkormányzati test maga magát szervezi, az is közvetlen állami tett. Az önkormányzat által gazdagabbá, intensivebbé akarjuk tenni az államéletet; míg a francziák, midőn az önkormányzat egyenlő alapjából indulnak ki, szegényebbé teszik az államot, mert ezen önkormányzati alapjogokat az államból tördelik le. Kétségbeejtő egy politika az, a mely az általános szavazatban előbb fölosztja az államot a polgárok közt, s azután az önkormányzati alapjogokban még egyszer fölosztja azt az önkormányzati corporatiók között. Minden politikai jog a nemzetnek mint activ államalanyinak joga. Ennélfogva akár egyesre, akár corporatióra oly terjedelemben kell politikai jogot ruházni, a milyent a nemzetnek activ államalanyjá váló szervezése kíván. Más mérték a politikai jogok megállapítására nézve nem létezik. Ez a mérték alkalmazandó az állami önkormányzat szervezésénél is.

Lehet, hogy egy állami önkormányzati test egészen külön szervezetet igényel. Ezt világvárosokra nézve a törvényhozások is elismerik, de előfordulhat másutt is. Midőn azonban hangsúlyozzuk, hogy az állam mindenütt a concret viszonyok szerint szervezkedik önkormányzatilag, ezalatt éppen nem értünk érdekek szerint való szervezetet. A legveszélyesebb a gazdagok és szegények ellentétét az állami szervezetbe bevinni. Ilyen Poroszországban még a falusi községben is alkalmazott Dreiklassensystem. Ellenben nagy befolyás biztosítandó a szellemi kitűnőségeknek az egész államszervezetben, s az állam helyi életében is. Ok aczélozzák meg a nemzeti öntudatot a kevésbé műveltekben, ő bennük van a szabadságnak és haladásnak ereje. A szellemi javak nem szülnék érdekellentéteket, sőt inkább a nemzetek és az emberiség egységét mozdítják elő. Általánosságban azt mondhatjuk, hogy minden önkormányzati testet akként kell szervezni, hogy annak állami jó tulaj-

donságai kifejlődjenek, államtalan vagy államellenes sajátságai pedig megzaboláztassanak.

Említendő itt még a közigazgatási bíráskodásnak önkormányzati szervezete. Az állami önkormányzat keretén belül a közigazgatási bíráskodás háromféleképpen szervezhető: *a)* vagy egészen külön orgánumot adunk neki, tehát olyant, a mely az önkormányzat elvére van alapítva, de a közigazgatási bíráskodáson kívül egyéb hatáskörrel nem bír, *b)* vagy oly önkormányzati orgánumra bízuk azt, a mely egyúttal activ közigazgatással foglalkozik, *c)* vagy olyanra, a mely az önkormányzatban az akaratképző, tanácskozó functiót (administration consultative, délibérante) teljesíti.

Ezek közül egyedül az a szervezési mód felel meg a közigazgatási bíráskodás lényegének, mely azt az activ közigazgatással köti össze, mert csak így érhetjük el a nagyszerű célt, hogy a közigazgatásban a bírói módszer alkalmazása által az állam ethikailag teljes kifejlődésre jusson.

Miután a közigazgatási bíráskodást még az állami önkormányzat hatásköréről szólva érinteni fogom, itt a szervezet szempontjából csak azt jegyzem meg, hogy úgy az angol self-governmentben mint a porosz önkormányzatban is a közigazgatási bíráskodás az activ közigazgatással van összekötve. Említésre méltó, hogy Poroszországban 1883-ig csak első instantián (a Kreisauerschussban) volt összekötve az activ államigazgatás a közigazgatási bíráskodással, másodfokúlag pedig egy különbíróság működött, a mely activ közigazgatással nem foglalkozott. 1883 óta azonban a Bezirksauerschussban önkormányzatilag van összekötve az activ közigazgatás a közigazgatási bíráskodással a második instantián is. *Gneist* befolyásán kívül bizonynyal a Kreisauerschuss körében szerzett tapasztalás is közreműködött abban, hogy a porosz törvényhozás az activ közigazgatásnak és közigazgatási bíráskodásnak összekötésében egy lépéssel tovább ment.

Franciaországban a közigazgatási bíráskodásnak az activ közigazgatással való összekötését az *önkormányzat* keretén belül csak azon néhány ügyre nézve találjuk, a melyekben a maire gyakorol közigazgatási bíráskodást. Bármily követésre méltó példája ez annak a szervezeti elvnek, hogy a közigazga-

iási bíraskodás gyökereit a községben kell elágaztatni, ha annak teljes ethikai hatását akarjuk látni, mégis magában véve annyi, mint ha erdő helyett egy fát ültetünk a sivatag közepére. Találkozunk ugyan ezen kívül is a francia közigazgatási jogban az *activ* közigazgatásnak és a közigazgatási bíraskodásnak összekötésével, de az önkormányzat keretén kívül. Így a minis-terium, a *préfet* és *sous-préfet* közigazgatási bírói hatásköré-
ben. Általán a francia közigazgatási jog arra látszik hajolni, hogy a közigazgatási bíraskodás az *administration consultative*-vel legyen összekötve.¹⁾

¹⁾ *Batbie* i. m. VII. köt. 418—459. lap. E szervezet bírálata és reformtervek: *Hauriou* i. m. 684. lap. Az utóbb nevezett író a rendes törvényszékeket is hajlandó a közigazgatási bíraskodásba belevonni, a mi a francia közig, jognak a forradalom óta követett irányával erősen ellenkezik.

Az állami önkormányzat hatásköre.

Itt az állami önkormányzat hatáskörének vezérelveiről lehet csak szó. Egészen másképp kell megállapítani az állami önkormányzat hatáskörét, mint a társadalmi önkormányzatét.

A társadalmi önkormányzat alanya az állammal szemben külön jogalany; a társadalmi önkormányzat hatásköre az állami hatáskörrel szemben önálló jogkör. Mikor tehát a társadalmi önkormányzat hatáskörét megállapítom az állammal szemben, akkor két jogalany és két jogkör közt főnforgó külső viszonyokat, az enyim és tied kérdését rendezem.

Vizont az állami önkormányzat alanya az állammal szemben *nem* külön jogalany. Az állami önkormányzat hatásköre az állami hatáskörrel szemben *nem* önálló jogkör. Az állami önkormányzat hatáskörét tehát *nem* is az állammal szemben állapítom meg, hanem inkább magát az államot szervezem ebben a hatáskörben. Itt tehát nincs is szó két alanynak és két jogkörnek külső viszonyáról, hanem egy alanynak, tudniillik a nemzetnek, mint *activ* államalanyának, belső közjogi és etikai szervezéséről. Ennélfogva az állami önkormányzat hatásköre sohasem lehet az enyim és tied kérdésévé, mert ugyanazon egy alanynak belső életében e kérdés elő nem fordulhat.

A mondottakból következik, hogy a társadalmi önkormányzat hatásköre *anyagilag* megállapítandó, vagyis megállapítandók az abba tartozó ügyek. Így egy urodalom kormányzása és igazgatása egészen azon *physikai* vagy *jogi* személyt illeti, a kié az urodalom; vizont ennek területén a *közbiztonság* fentartása, vagy a *gondoskodás* arra nézve, hogy ott a

közegészségügyi törvény alkalmaztassák, egészen az állami hatáskör földata. Az állami önkormányzat hatásköre nem így állapítandó meg. *Állami önkormányzati ügyek nincsenek,, hanem az államigazgatási ügyek túlnyomó részének van önkormányzati oldala.* Ezeket az ügyeket tehát mind a központosítás. mind az önkormányzat szempontjából államigazgatásilag föl kell munkálni. Ennélfogva az államigazgatás két alakja: a kormány és az önkormányzat nem foglalkozik különböző tárgyakkal, hanem ugyanazon tárgyakra nézve, de különböző módon érvényesítik azok az állameszmét és államérdeket. Ezen *alaki* megállapítása a központi és a localis államigazgatás hatásköreinek gyakran összeesik a kormányzás és igazgatás kategóriáival. Vagyis a központi államigazgatás (a ministerium) kormányozza a közigazgatási ügyet, a vidéki államigazgatás (megye, község) adminisztrálja azt. Mindazáltal ezt föltétlenül állítani nem lehet, mert vannak administratív teendők is, a melyek a kormányra bízandók, illetőleg a vidéken működő kormányközegekre.¹⁾

Igaz, hogy az államigazgatásnak anyagi fölosztása a kormány és az önkormányzat közt, egyszerű, átlátszó szervezek míg viszont bármely ügykör centralistikus és önkormányzati oldalának szervezése complicált, egyszerre nem codificálható, folytonos fejlődésben levő. De ilyen az élet is. A természet alkotásai annál complicáltabbak, minél magasabb fejlődési fokon állnak. Nagyon könnyű volna szervezni az államot, ha annak szervezése csak az enyim és tied körvonalozásából állana.

A kormány és önkormányzat hatásköreinek anyagi szétválasztása nem elszigetelt jelenség a tudományban. Csak egy láncszem a magánjogias széttagolásban. Így *Stein* az államfőt és a szorosabb értelemben vett kormányt szétválasztva, a legfontosabb dolgokat kiszolgáltatja a személyes hatalomnak. Szó van a kormányzás és az administratio elkülönítéséről magában a kormány szervezet körében is, a minek előképét tévesen látják többen az angol rendszerben, mert Angliában a legmagasabb kormányzásból szinte észrevehetetlen és sehol ketté nem sza-

1) *Kantz Gyula*, A politikai tudomány kézikönyve, 1877. 339. lap. jegyzet.

kított átmenet van az adminisztrációra. Nyilvánul a magánjogias széttagolás a hatalmi ágak elválasztásában is, a megnyílni az minden áron megvalósítandó elv gyanánt hirdetik. Egyik legveszélyesebb symptomája ennek az iránynak a közigazgatási bírásoknak elkülönítése a közigazgatástól. És végül a kormánytól anyagilag elkülönített jogkör nyer az önkormányzat s mint önálló hatalmi ág a Tribunal des conllits oltalma alá kerül.

E magánjogász széttagolással szemben az állami önkormányzati hatáskör, mint az egységes államigazgatási hatáskörnek kiegészítő része tüntetendő föl, ennél fogva a kormány és önkormányzat közt fölmerült illetőségi kérdések az államigazgatás keretén belül intézendők el, természetesen bírói módszer szerint contradictorius eljárásban.

A kifejtett elvek alkalmazandók a kormánynak az állami önkormányzat fölött és a felsőbbfokú állami önkormányzatnak az alsóbb fölött (pl. megyének a község fölött) gyakorlandó fölügyeletére.¹⁾

Először is kerülöm azt a kifejezést: »állami fölügyelet az önkormányzat fölött«; mert e kifejezés az államot és az önkormányzatot, mint két külön alanyt, föltételezi, a melyek közül az egyik fölügyel a másikra. Amde az állami önkormányzat maga az állam, s midőn arra az állam fölügyel, akkor önmagát ellenőrzi, és gyakorolja ezen ellenörködést nem csak egyetemes országos alakban a kormány által, hanem önkormányzatilag is. »Az állam fölügyelete az önkormányzat fölött« csak akkor szabatos kifejezés, ha ezen fölügyelet tárgya alatt a társadalmi önkormányzatnak valamely alakját értjük, tehát az államtól különböző, de annak alárendelt alanyt.

Ha az állami önkormányzat hatáskörét, mint a kormánytól anyagilag különválasztott jogkör állapítjuk meg, akkor az arra vonatkozó fölügyeletet is kiforgatjuk lényegéből és olyanformává teszszük, milyen a magánosok fölött gyakorolt állami fölügyelet, vagyis negatív szerepre szorítjuk; mert saját jog-

¹⁾ Utalok e tárgyat illetőleg *dr. Bényi Józsefnek*: »A helyi önkormányzat és a fölötte gyakorolt állami fölügyelet« című jeles értekezésére.

körén belül ki-ki tesz a mit akar, csak a jogkör határát át ne lépje. A társadalmi önkormányzatra vonatkozó állami fölügyeletnek ily negatív szerepre szorítása teljesen indokolt is, de a legnagyobb fonákság az az állami önkormányzat tekintetében. Mégis csak különös lenne az, hogy az államnak ne legyen joga fölügyelni arra, hogy ő maga magát czélszerűen igazgatja-e a közigazgatási önkormányzatban. Ez annyi volna, mint ha az egyes embernek is csak negatív fölügyelete volna önmagára nézve; pl. arra szabad volna fölügyelnie, hogy lábai ne bitorolják a kezek funkcióját, de ha arra is kiterjesztené figyelmét, hová és merre viszik őt lábai, sőt e tekintetben még parancsolna is lábainak, akkor jogsértést követne el. Ily képtelenséget nem kellene alkalmazni arra a nagy emberre sem, a melyet államnak nevezünk.

Ha a közigazgatási önkormányzat jogkörét anyagilag állapítjuk meg, s ezzel szemben az államot negatív fölügyeletre korlátozzuk, akkor az önkormányzati határozatok ellen csak akkor lenne helye felebbezésnek, ha az önkormányzat az említett jogkört átlépné; e jogkörön belül viszont az souverain Tolna és tehetne a mit akar.

És csakugyan el van terjedve az a nézet, hogj' a felebbezés megengedése az önkormányzat korlátozása, De ez a nézet a már annyiszor érintett fogalomzavarból ered, az állami és társadalmi önkormányzatnak egy határozatlan ködös alakká való összeolvasztásából. Bizonyos, hogy a társadalmi önkormányzat (pl. egy részvénytársulat önkormányzata) annál kevesebb, minél többször lehet ellene felebbezni az államhoz; mert itt a felebbezés a társadalmi jogkör tartalmát átviszi az állami jogkörbe. De az állami önkormányzatnak nincs az államtól külön jogköre, tehát a felebbezés azt nem is csökkentheti. S valamint egy az állami jogkör, úgy egy az állami munka is. Kormány és önkormányzat ezt az egységes állami munkát teljesíti. Tulajdonképen az állam, a nemzet teljesíti azt. Ha valaki egy értekezést ír és később azt fölülbírálja, ezt mindig ugyanazon én teszi ugyanazon műnek különböző phasisaiban. Az állami önkormányzat teljesen marad az, a mi, ha minden határozata ellen jogi és czélszerűségi szempontból felebbezni lehet is, mert hisz mindig ugyanaz a nemzet mint államalany

foglalkozik a dologgal, csakhogy más orgánumok által és másformákban, hogy műve minél tökéletesebb legyen. Ha a nemzet mint egyetemes államszervezet fölülbírálja azt, a mit particularis államszervezetben tett, az által az utóbbi szervezetben semmivel sem csökkent a nemzetnek activ államalanysága.

Sietek a mondottakra nézve megjegyezni, hogy azok *egyedül* az állami önkormányzati hatáskör lényegének megvilágítására szolgálnak. Egyáltalán nem akartam azt állítani, hogy az önkormányzattól való felelősség korlátlanága politikailag is helyes. Minél több ügynek végleges eldöntését bízhatjuk az államnak önkormányzati alakzataira (a megyére és községre), annál jobb. Mennyire terjed ez a lehetőség, azt csak a concret viszonyok tekintetbe vételével lehet megállapítani. Egy még ki nem próbált önkormányzati szervezet iránt vak bizalommal ne legyünk. A helyi érdekek és személyes viszonyok nagy részrehajlásra vezethetnek, sőt a legkiálthatatlanabb zsarnokságra. E veszélyt csak teljesen kiépített és contradictorius eljárás által tárgyilagosságra nevelt önkormányzat képes kiküldeni. De még ekkor is szükséges lesz egy távol álló és a helyi viszályoktól ment hatalomnak ellenőrködése.

Az állami önkormányzati hatáskör anyagi megállapításának legdivatosabb módja az, mely a helyi érdekeket említi azon hatáskör anyaga gyanánt. Nincs ennél képtelenebb tétel a politikában és nincs olyan sem, a melylyel gyakrabban találkozunk. A társadalomban nagy szerepet játszik a helyi érdek és itt van annak jogosultsága is. Az államigazgatásnak vannak országos ügyei, vannak helyi ügyei is, de helyi érdekei nincsenek és fogalmilag sem lehetnek. Ez egyformán áll az államigazgatás mindkét alakjára, a kormányra és önkormányzatra, mert mind a kettőben az államigazgatásnak az egészet átkaroló lényege van. Az államigazgatás a helyi ügyben is mindig az egésznek érdekét törekszik előmozdítani. Így az egész nemzet végett emeli a fővárost és a vidék culturális pontjait. Az állami önkormányzat megszűnnék »állami« lenni, ha a helyi ügyet helyi érdeké változtatná át; de megszűnnék egyszersmind modern közigazgatás lenni. A középkor helyi érdekek mozaikja volt, melyek egymással viszálykodhattak, de az egészszel, ennek fejletlensége miatt, nem igen jöhettek érdekellentétbe. Ma a

helyi érdek lehet egyszersmind az egésznek érdeke, de állhat azzal a legélesebb ellentétben is. Ép ez az ellentét szülte részben az államigazgatás és a magánigazgatás különválását. A modern államigazgatás tiszteletben tartja az egyéni szabadság védelme alatt álló helyi érdeket, de csak az egészért működik.

Az állami önkormányzatnak formailag teljesnek kell lenni. Az államigazgatás bárom formában működik; tanácskozik (admin, consultative), cselekszik (activ közigazgatás), és a közigazgatási bíraskodást gyakorolja. Az állami önkormányzat csak akkor mondható közigazgatásilag teljesnek, ha mindezen funkciókban részt vesz.

Az állami önkormányzatnak ezen közigazgatási teljességéhez járul még egy alkotmányjogi attribútum, mert biztosítékul szolgál minden törvénytelen hatalom ellen. Igaz, hogy az önkormányzat legfőbb jelentősége akkor is megmaradna, ha alkotmányellenes kísérletek nem léteznének a világon, mert hisz önkormányzati szervezet nélkül a nemzetnek activ államalanyisága nem lehet teljes, ez pedig önmagának célja, mindazáltal az állami önkormányzatnak, mint alkotmánybiztosítéknak, jelentőségét sem szabad kicsinyleni.

Röviden szólni fogok tehát még az állami önkormányzatnak közigazgatási teljességéről (tanácskozó, activ igazgatási és közig, bíraskodási funkciójáról) és alkotmány garantiai értékéről.

Az administration consultative az önkormányzati akaratképzéssel szokott együtt járni, de mint tanácskozás és véleményadás, már magában is fontos. A jól szervezett önkormányzati rendszer véleménye fölér egy tapasztalásban gazdag, független állású államtanács véleményével, és ment azon hátrányoktól, a melyek miatt az államtanácsot a parlamenti kormányrendszerrel összeegyeztetni nem lehet.¹⁾ Az önkormányzati alakuló országos vélemény még az államtanácsnál is nagyobb súlyú, de ereje mint közvéleménynek van, míg az államtanács véleményénél a hivatalos forma lép előtérbe, hogy majd a ministerium elvi politikáját zavarja, majd annak felelősségét cök-

¹⁾ A francia példa alig szolgálhat e tétel czáfolatául.

ientse. Ezenkívül csak egy eset lehetséges még. hogy maga az államtanács lesz nullává.

Az állami önkormányzatot, mint tanácsadó orgánomot, nem kell összezavarni a helyi érdekképvislettel, mely szerint a megye vagy község választ országgyűlési követet és ezt utasítással is ellátja. Az önkormányzat, a mely alkotja a parlamentet (ennek bármelyik házát), mindig helyi érdeket visz oda. Viszont a mely önkormányzat véleményt ad a parlamentnek. az maga emelkedik ki a helyi érdekkörből. A ki parancsol (sic volo, sic jubeo) az akaratlanul is igen könnyen a saját magánérdekének szolgálatába áll, de a ki kapacitálni kénytelen, az bizonynyal eljut az államérek álláspontjára. Azért az önkormányzati rendszer, mint az administration consultative orgánuma, gyakoroljon befolyást a törvényhozási akaratnak alakulására, de sohasem lehet ezen akarat közjogi megállapítója és kifejezője, sem közvetve, sem közvetlenül. Ennélfogva, ha az országban levő összes megyei és községi önkormányzati Szervezet ellenkező véleményben volna a törvényhozásnak alkotmányos orgánumával, ez csak erkölcsi súlylyal bírna, és sem törvényalkotásnak közjogi akadályául nem szolgálhatna. sem közjogilag kötelező okot nem adna arra, hogy a képviselőház föloszlattassék és új választás elrendeltessék.

Az önkormányzati véleményadás a kormányrendelet törvényességére is kiterjed, s a corporativ alakzat (pl. megyegyűlés) erre vonatkozó véleménye az állami önkormányzat ingyenes hivatalnokának útmutatásul, erkölcsi támogatásul szolgálhat, de annak önálló kötelességét és önálló felelősségét éppen nem absorbeálja. Ennélfogva, ha a corporativ önkormányzat hallgat, vagy törvényesnek mond egy törvénytelen rendeletet, azért az önkormányzati államhivatalnoknak még sem szabad azt végrehajtani,¹⁾ s ha teszi, azért felelős. És viszont ha a corporativ önkormányzat törvénytelennek mond egy törvényes rendeletet, azt mégis végre kell hajtania, mert ő nem a corporativ alakzat közege, hanem az államnak bár helyi, de közvetlen orgánuma. Ki-ki feleljen magáért.

¹⁾ Föltéve természetesen, hogy a törvénytelenység minden kétséget kizáró módon megállapítható.

A törvényteleniséget törvényességgé senki a törvényhozón kívül át nem változtathatja. A corporativ önkormányzat törvényes státútumait, mint alkotmányyszerű közigazgatási jogot, a nobile officiumot gyakorló államhivatalnok köteles saját körében végrehajtani, de a törvénytelen státútumért felelős úgy az, a ki alkotja, mint az is, a ki azt végrehajtja.

Míg az administration consultative-ben uralkodik a gondolat, addig az activ közigazgatásban uralkodik a tett.

Az activ közigazgatás lényegét az államigazgatási célok megvalósítására irányuló rendszeres cselekvőség teszi. A közigazgatási cselekvőség e rendszerének elemei: akaratelhatározások, concret ügyek eldöntése, intézkedések, rendeletek, tilalmak, kényszer. Azonban nem ezen elemekben egyenkint, hanem azoknak rendszeres egészében van az activ igazgatás lényege. Az administration consultative, sőt általán minden államhatalmi kör csak időnként működik (hivatalos órákban, ülés-szakokban), csak az activ államigazgatás az, a mely nem szorítkozik hivatalos időre, nem várja beavatkozást igénylő esetek fölmerülését, nem tesz különbséget éjjel és nappal között, hanem működik szakadatlanul, mint az emberben a vérlüktetés, az állam kezdetétől fogva annak utolsó napjáig. Az activ igazgatásban van az államigazgatásnak és különösen az állami önkormányzatnak is súlypontja. Ha mindent elveszünk az önkormányzattól, de meghagyjuk neki a nobile officium által teljesített activ igazgatást, akkor még van önkormányzat. Ellenben ha mindent megadunk az állami önkormányzatnak, véleménynyilvánítást, statutumalkotást, pénzügyet, hivatalnok-választást, de elveszszük tőle az activ államigazgatást, akkor, legalább a politikus szempontjából, nincs önkormányzat, mert az ingyenes állami munka ugyan nem teszi az állami önkormányzat fogalmát, de abban van ennek politikai súlypontja. Activ államigazgatás nélkül pedig nincs rendszeres állami munka, tehát hiányzik a nobile officium tartalma.

Az állami önkormányzat politikai megsemmisítése volna tehát az, ha az activ államigazgatást a kormány bureaukratikusságai teljesítenék, az önkormányzat pedig csak ellenőrizné ezek működését. Ily rendszer az állami önkormányzatot a tett erejétől fosztaná meg; gyakorlatból elméletté

változtatná azt, még pedig igen rossz elméletté, a mely össze volna téve hangzatos szavakból, sértett magánérdek bosznijából, s a tapasztalatlanság naiv követeléseiből. Tudjuk, hogy világbölcsék kik a múlt században Franciaországban az abszolút rendszer miatt a közügyeket csak távolról szemlélhették, mily állításokat kockáztattak. Mit várhatunk a polgárok ezreitől, ha az activ közigazgatás gyakorlásának mérséklő befolyásától elszigetelt functióval ruházzuk föl őket. Az önkormányzat nem áll a kritika nagy szavaiból, hanem a mindennapi munka apró tetteiből. Lehetnek e tettek magukban véve jelentéktelen atomok, de a nemzet élő, öntudatos, ellenállásra képes szervezete éppen ilyen atomok millióiból áll. A ki edzeni akarja magát, annak magának is részt kell venni a tornában, és nem elég mások testgyakorlatait néznie és bírálgatnia. Ne feledjük, hogy a parlamenti szószerk hatalma tetterős önkormányzaton nyugszik. Az activ közigazgatást gyakorló angol és magyar megyék nagy erőt adtak az illető parlamenteknek, míg a centralizált országokban a nem található kamarák (chambres introuvables) keletkeztek. Méltatlan gúny az, a mely a parlamenteket »csevegő intézetnek« nevezi. De ilyenné lesznek akkor, ha előbb az önkormányzatot változtatjuk át cselekvő intézményből csevegő intézménynyé, mert akkor a parlament beszélhet, de szavának hatalma nem lesz. Arra kell nevelni az önkormányzatban a polgárokat, hogy első sorban önmagukat ellenőrizzék az activ igazgatás gyakorlásában, és ne csak mindig más szemében keressék a szálkát.

Az állami önkormányzat közigazgatási teljességéhez számítottuk a közigazgatási bíraskodást is. Itt ennek rendszeres dogmatikus kifejtése nem lehet föladatunk. Szorítkozunk tehát a nagyon vitás tárgynak az állami önkormányzattal való összefüggésére.

Az a kérdés, vájjon a közigazgatási bíraskodás lényegileg közigazgatás-e (a mely azonban bírói módszer szerint gyakoroltatik), vagy pedig bírói functio?

Az e kérdésre adott felelettől függ más nagyfontosságú kérdések egész sorának eldöntése. Így ha a közigazgatási bíraskodás bírói functio, akkor az nem tárgya a közigazgatási ön-

kormányzatnak; csak sértett alanyi jog esetében van helye; és általán csak jogászi kérdés, a melynek az állam etliikai fejlődéséhez semmi köze; éppen azért ebben az esetben a közigazgatási bírászkodás tárgykörét is elvileg, t. i. jogi elv alakjában kell megállapítani. Viszont ha a közigazgatási bírászkodás lényegileg nem egyéb, mint bírói módszer szerint eljáró közigazgatás, akkor az az állami önkormányzat legfontosabb főadatai közé tartozik, mert főleg az állam etliikai tartalmának kifejtésére szolgál, a mi csak önkormányzati szervezet mellett érhető el. Ebben az esetben nemcsak alanyi jogsértés esetében lehet annak helye, hanem bármely a közigazgatás keretén belől előforduló helytelen törvényalkalmazás kiigazítása végett, valamint a formál legalitás körén belől az *imperium* (mértékhatározás) igazságos gyakorlása végett is. Sőt *praerentiv* irányban, jogtalanság kikerülése végett, a közigazgatási ügy már kezdettől fogva bírói módszer szerint tárgyalható. Végül ha a közigazgatási bírászkodás nem egyéb, mint *contradictorius* alakzatba öltöztetett közigazgatás, akkor semmi alapja nincs annak, hogy a közigazgatási bírászkodás tárgyköre általános jogi elv által állapíttassák meg. Az állam a maga sonverain hatalmát oly formákban gyakorolja, a melyeneket alkalmazni jónak lát. Legmagasabb etliikai tökéletességét a közigazgatás terén minden esetre a *contradictorius* alakzatban a bírói módszer által éri el. Hogy azonban e módszer mely esetekben alkalmazható, azt az állam dönti el ezen esetek taxatív megállapítása által épp úgy, mint az egyes ember saját jogkörén belől meghatározhatja, hogy bizonyos eljárási módot mely esetekben kíván alkalmazni; míg viszont, mint említem, ha a közigazgatási bírászkodás a sértett alanyi jog orvoslására szolgáló bírói functio, akkor alkalmazásának általános jogelvnek kell lennie, mint pl. a tulajdon szentsége.

Részemről a közigazgatási bírászkodást lényegileg közigazgatásnak tartom, mert az ellenkező nézet sérti az állam sonverain jellegét, *Lindgren* egyenesen párvonalat húz egyfelől az inasa közt, a kire házának gondozását bízta, másfelől a közigazgatás közt.¹⁾ Ez legalább őszinte beszéd. Az igaz, hogy a

¹⁾ AV. E. v. *Lindgren*. Die Grundbegriffe (les Staatsrechts. Versuch emer juristischen Constmction des Staats und der Staatsgewalt, 1869.

jogeszme nem szorítkozik a formál legalításra, hanem kiterjed oda is, a hol a közigazgatás a concret viszonyokat méltató belátás szerint jár el. E téren valóban jogi kötelessége a közigazgatási orgánumnak, hogy czélszerűen járjon el. Ennyiben a czélszerűség joggá lett. és pedig első sorban a közigazgatási orgánomot kötelező tárgyilagossá joggá. De azért nem fogadható el azon állítás, hogy ez a kötelező joggá lett czélszerűség egyértelmű a törvényszerűséggel.¹⁾ mert a jogeszme a formál legalításon messze túlterjed. Épp oly kevésbé helyes tehát azon további állítása *Lindgrennek*, hogy a közigazgatás csak positiv jogot érvényesít, miként a bíróság, s hogy ennél fogva a közigazgatás és bíraskodás közt csak az a különbség, hogy az utóbbi kivételesen. t. i. jogi vita esetében jár el, míg az előbbi az állami akarat érvényesülésének rendes formája.²⁾ Midőn *Lindgren* a közigazgatási orgánomot még a formál legalításon belől is alá rendeli a bírónak, akkor legalább megmutatja, mi a végső consequentiája annak a tételnek, hogy a közigazgatási bíraskodás lényegileg nem közigazgatás, hanem bírói functio, s ezzel betetőzi a jogászikiig konstruált államot, a mely azonban már nem állam, hanem csak »Annahme der Existenz eines anderweitigen Rechtssubjects im Menschen«. ³⁾ Milyen állam az. a melynek létre sylogismusokkal kell következtetni, miként olykor a csillagászok számaikból következtetnek egy még nem látható csillagra. Az ily államnak senki sem érzi melegét, fényét. Nem ily államért küzdöttek Spartában, Rómában és itt a magyar földön.

A közigazgatási bíraskodás bizonynyal hatalmas védője az egyéni jognak is, de első sorban az államért magáért van mint önczélért, hogy ezt mint erkölcsi világrendet tökélete-

10. lapun. E munka éles eszű bírálata: *Schwarcz Gyula*: »Elemente der Politik« című művében 17. lapon.

¹⁾ U. o. 15. lap. Zweckmässigkeit ist, sofern man darunter das die Verwaltungsbeamten bei ihren Handlungen leitende Prinzip versteht, ebenfalls gleichbedeutend mit Gesetzmässigkeit.

²⁾ U. o. 180—81. lapok. *Lindgren* e helyen az államhatalmi ágakra nézve is egészen sajátos tant hirdet, melyre azonban itt kiterjeszkedni nem lehet.

³⁾ U. o. 73. l.

sebbé tegye s hogy a justitia a nemzetijén constans et perpetua voluntas legyen. Mindez csak úgy érhető el, ha a köz-igazgatási bíraskodás szervezete a népeletet önkormányzatilag minél inkább áthatja.

Végül méltatnunk kell az állami önkormányzatot, mint alkotmánybiztosítékot. Hazánkban ma a százados alkotmánybástyát kicsinyleni. sőt gúnyolni szokás. A francziák viszont ily múlttal nem bíró département-jokat alkotmánybástyává tenni óhajtják. Az 1872. évi február 15-iki törvény arra az esetre, ha a kamarákat törvénytelen hatalom szétoszlatná, rendeli, hogy valamennyi département conseil général-ja összejön és két megbízottat választson, a kik a törvényes kormánynak és a kamaráknak az erőszak elől megmenekült tagjaival az alkotmányos rendet helyreállítani iparkodnak, időközben pedig a főhatalmat gyakorolják.¹⁾

Lehet-e bízni a Iranezia közjog ezen intézményében, az más kérdés; de a törekvés, önkormányzattal körülbástyázni az alkotmányt a legcentralistikusabb államban, minden esetre tanulságos.

A nemzeti szabadságnak alkotmányos rendje sehol sem oly erős, mint az önkormányzatban. Hatalmasak a nemzetek a tudomány- és művészetben, vagyis a szellemi munka által: hatalmasak az anyagi javakban, vagyis a gazdasági munka által; de leghatalmasabbak azon erkölcsi javakban, a melyek a polgárok állami munkája által fölhalmozódnak. Csak az szereti az államot, a ki annak ügyeivel foglalkozik. Miként a családban, úgy az önkormányzatban is az egyén a maga érdekeit ideális czéloknak rendeli alá. S miként a család traditioiban a nemzet él, úgy az önkormányzatében is. Ezt akár-melyik magyar megyének történetével be lehet bizonyítani. Korunk, a maga gazdasági egoismusában, a helyett, hogy a családi traditioik megőrzését demokratizálná, megveti azokat, mint sem a bőrzére nem vihető, sem munkabérré át nem változtatható dolgokat. Ugyanez az egoismus nagy veszedelemmel fenyegeti az állami önkormányzatot s ezzel az államnak ethikai jellegét. Tói mondja *Concha Győző*, hogy »az állam, mint

¹⁾ Batbie. i. ni. VIII. köt. 179. lapon.

erkölcsi viszony, teljesen csak önkormányzat mellett létezik«. ¹⁾ És ne feledjük, hogy semmi sem pusztul el könnyebben, mint erkölcsi tartalom nélkül való állam szabadsága.

Az állami önkormányzatban kifejlődött tetterő kiárad a társadalomra is, és ezt termékenyvé teszi, miként a Nikis írádása Egyiptom tereit. Így keletkezik a szabad társadalom mely önerejéből él, nem az állam gyámkodásából; és a mely csak igazságos vezetést vár az államtól, a többit maga teljesíti saját belső törvényei szerint. Az állami és társadalmi munkában megedzett polgárok a legnagyobb áldozatra készek az állam iránt. Viszont oly emberek, a kik a társadalomban legtöbbet várnak az államtól, a legkevesebb áldozatot hozzák az állam javára.

A *törvényes* engedelmisség írott malaszt marad, ha nincs kifejlett és régi gyakorlat által megerősödött önkormányzati rendszer. Minden bureaui elem *passiv* engedelmisségre hajlik, és semmit sem tart nagyobb szerencsétlenségnek, mint ha senki sem parancsol neki. ²⁾

A törvényes engedelmisség tekintetében jogi és politikai tévedésekkel találkozunk. Jogilag nem kimerítő formulázása a kérdésnek az, vajjon van-e *joga* a hivatalnoknak arra, hogy a törvénytelen rendeletnek ne engedelmeskedjék? Ily joga a hivatalnoknak csak akkor van, ha azt a törvény világosan kimondja. All ez a bírákra nézve általában; de a közigazgatásban csak kivételesen történhetik, pl. országgyűlésileg meg nem szavazott adók tekintetében. Ily esetekben a nem engedelmeskedő hivatalnok hivatalában marad. Ugyanez áll akkor is, ha a rendelet nem a törvényes formában adatott ki, mert ekkor az jogilag nem is létezik. Ezentúl a közigazgatásban a nem engedelmeskedés mint jog nem létezik, de igen mint *kötelesség*, mert föltétlenül min hm hivatalnoknak inkább le kell mondania, mint bármely törvény kétségtelen sértésében résztvenni. Nem törvénytárgyalási eltéréseket értek, hanem világos törvényteleniséget. A szóban forgó kérdésnek jogi tartalmát tehát nem pusztán a törvénytelen rendeletekkel szem-

¹⁾ Politika, 1895. 507. lap.

²⁾ B. *Eötvös*, Uralkodó eszmék, II. k.: 156. 1.

ben gyakorlott nem engedelmeskedés joga teszi, hanem még inkább ily esetben a lemondás kötelessége. Csak így lehet összhangzatba hozni a közigazgatási egységet és subordinatit a szigorú törvényszerűséggel. S ha némely államban maga a törvény mondja, hogy a törvénytelen felsőbb rendeletnek engedelmeskedő hivatalnok nem felelős,¹⁾ ezt a törvényszerűség öngyilkossági kísérletének tekinthetjük.

Politikailag is gyakran helytelen értelmezésben részesül a törvényes engedelmisség kérdése. Nincs arról szó, hogy a döntés az ügyeknek központosítást igénylő részére nézve is a középkori particularismus szellemében a vidéki hatóságokba tétessek át. Hisz már fönnebb említém, hogy itt nem törvénymagyarázatról van szó. Hol van a kérdésnek politikai súlypontja, azt mindenki láthatja a magyar és angol alkotmányküzdelmekből. Ha egy alkotmányos kormány kivételes hatalommal akarja megmenteni az államot, az önkormányzat hazafias és független hivatalnoka még mindig engedelmeskedik neki, és ily esetben a parlament is föl fogja menteni utólagosan a felelősség terhe alól az egész kormányzati organismust. De a hol az államcsíny kezdődik, ott kezdődik a passiv ellenállás is. Ezek mind nagyon is nyilvánvaló dolgok. Mily helyzetbe jutott volna III. Napóleon, ha a hírhedt deczember 2-án húszezer (angol értelemben vett) békebíró lemondása folytán közigazgatási orgánum nélkül marad vala? Másokkal helyettesíteni is nehéz lett volna őket, de a fődolog, hogy ama lemondó békehírük magukkal vitték volna a hivatal tekintélyét, erkölcsi erejét, sőt lehet mondani, magát az államot.

Midőn e dolgozatban az állami önkormányzatot világtörténeti lényege szerint, mint a classicus világ polgári erényének angol és magyar folytatását, rendszeresen föltüntetni iparkodtam, meglehet, hogy elhagyott oltárnál áldoztam, de egy bizonyos, hogy korunkban állatni önkormányzat nélkül nincs állami szabadság.

¹⁾ Württemberg, Szászország és Hessenbeu a hivatalnok köteles a törvénytelen rendeletnek is engedelmeskedni. *Loening* i. m. 122 23.1.

TARTALOM.

	Lap
Bevezetés.....	3
Az állami önkormányzat fogalma.....	15
Az állami önkormányzat szervezete.....	39
Az állami önkormányzat hatásköre.....	57